

GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I TRETË

ÇËSHTJA SELIMI KUNDËR SHQIPËRISË
(Kërkesa nr. 37896/19)

VENDIM

Neni 6 § 1 (civil) – Gjykim i drejtë – Shkarkimi i gjyqtarit të Gjykatës së Lartë mbështetur në gjetjet e procedurave të rivlerësimit kalimtar (rivlerësimi/*vetting*-ut), që vlerësuan kontaktin e tij me persona të përfshirë në krimin e organizuar – Dështimi i organeve të rivlerësimit për ta informuar në mënyrë të mjaftueshme kërkuesin për elementet thelbësore faktike që janë baza e akuzave serioze kundër tij dhe për t'i dhënë atij akses te çdo dokument shtesë që kanë shqyrtuar këto organe – Mundësia e kërkuesit për të ngritur një mbrojtje të qëndrueshme dhe për të kundërshtuar besueshmërinë ose bazën e akuzave është kufizuar ndjeshëm. – Kufizime të pajustificuara të të drejtave procedurale të kërkuesit pa faktorë kundërbalancues të mjaftueshëm – Është cenuar thelbi i të drejtave procedurale të kërkuesit.

Përgatitur nga Regjistri. Nuk e detyron Gjykatën.

STRASBURG
25 nëntor 2025

Ky vendim do të bëhet i formës së prerë sipas rrethanave të parashikuara në nenin 44 § 2 të Konventës. Ai mund të bëhet subjekt i rishikimit redaktues.

Në çështjen Selimi kundër Shqipërisë,

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë), e mbledhur si një Dhomë e përbërë nga:

Ioannis Ktistakis, *kryetar*,
Peeter Roosma,
Darian Pavli,
Diana Kovatcheva,
Úna Ní Raifeartaigh,
Mateja Đurović,
Vasilka Sancin, *gjyqtarë*,
dhe Milan Blaško, *sekretar i Seksionit*,
Në lidhje me:

Kërkesën (nr. 37896/19) kundër Republikës së Shqipërisë paraqitur pranë Gjykatës në mbështetje të nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (“Konventa”) nga një shtetas shqiptar, z. Shkëlzen Kujtim Selimi (“kërkuesi”), më 8 korrik 2019;

Vendimin për të rrëzuar kërkesën e kërkuesit për përjashtimin e Darian Pavlit, gjyqtarit të zgjedhur për Shqipërinë, më 19 gusht 2021 (RREGULLI 28 i Rregullores së Gjykatës në fuqi në atë kohë);

Vendimin për të njoftuar qeverinë shqiptare (“Qeveria”) për ankesat në lidhje me të drejtat e kërkuesit për gjykim të drejtë dhe për respektimin e jetës private, dhe për të shpallur të papranueshme pjesën tjetër të kërkesës;

Vërejtjet e palëve,

Pasi diskutoi me dyer të mbyllura më 4 nëntor 2025,

Shpall vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua në të njëjtën datë.

HYRJE

1. Çështja konkrete ka të bëjë me shkarkimin e kërkuarit nga detyra e Gjyqtarit të Gjykatës së Lartë në procedurat e rivlerësimit kalimtar (*vetting-ut*) sipas ligjit nr. 84/2016 (“Ligji për Rivlerësimin Kalimtar”).

FAKTET

2. Kërkuari ka lindur në vitin 1974 dhe jeton në Tiranë. Ai u përfaqësua nga z. A. Saccucci dhe znj. G. Borgna, avokatë që ushtrojnë profesionin në Romë.

3. Qeveria u përfaqësua nga z. O. Moçka, Avokat i Përgjithshëm i Shtetit.

4. Faktet e çështjes mund të përmbliken si në vijim.

I. INFORMACION MBI KONTEKSTIN KOHOR

5. Në vitin 2016, Shqipëria nisi zbatimin e reformave gjithëpërfshirëse në sistemin e saj të drejtësisë: Kushtetuta u ndryshua dhe u miratuan disa ligje – që kishin të bënin, ndër të tjera, me rivlerësimin kalimtar të të gjithë gjyqtarëve në detyrë (në vijim referuar si “procesi i rivlerësimit/*vetting-ut*” (*vetting-ut*)). Procesi i rivlerësimit do të kryhej nga Komisioni i Pavarur i Kualifikimit (“KPK”) në shkallë të parë dhe – në rast të ndonjë ankese – nga Kolegji i Posaçëm i Apelit (“KPA”) pranë Gjykatës Kushtetuese (të referuara së bashku si “organet e rivlerësimit/*vetting-ut*” – shih *Xhoxhaj kundër Shqipërisë*, nr. 15227/19, §§ 4–7, 9 shkurt 2021).

II. PROCEDURAT E RIVLERËSIMIT NË LIDHJE ME KËRKUESIN

6. Kërkuari, gjyqtar i gjykatës së rrethit midis viteve 1999 dhe 2011, u emërua në Gjykatën e Lartë të Shqipërisë në vitin 2011.

7. Në janar 2017, kërkuari plotësoi dhe dorëzoi formularët standardë të mëposhtëm të deklaramit: një deklaratë për figurën, një deklaratë pasurie dhe një formular vetëvlerësimi profesional. Ai iu përgjigj negativisht pyetjes në formularin e deklaratës për figurën, ku pyetej nëse kishte pasur ndonjë kontakt me “persona të përfshirë në krimin e organizuar”, sipas interpretimit të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar (shih, në lidhje me atë formular deklarami, *Thanza kundër Shqipërisë*, nr. 41047/19, § 64, 4 korrik 2023).

A. Raporti i DSIK-së

8. Drejtoria për Sigurinë e Informacionit të Klasifikuar (“DSIK”) – e cila ishte e lidhur me Zyrën e Kryeministrit dhe ndihmonte organet e rivlerësimit/*vetting-ut* me vlerësimin e figurës së secilit gjyqtar – përgatiti raportin nr. 12112 të datës 2 nëntor 2017 dhe i dorëzoi një version të redaktuar të tij KPK-së. Ai iu shtua dosjes së rivlerësimit të kërkuarit si një dokument i klasifikuar (“Sekret shtetëror”).

9. Versioni i redaktuar i raportit përmban sa më poshtë:

“... 1. Duke iu referuar formularit të deklaramit të subjektivit të rivlerësimit, Grupi i Punës shqyrtoi me kujdes dosjen e tij ... U vendos që të dërgohej një kërkesë për një kontroll të pastërtisë së figurës në Prokurorinë e Përgjithshme... dhe në Ambasadën e SHBA-së [redaktuar]. Ata raportuan, si më poshtë:

... [Kërkuari] ka shprehur pasaktësi në formularin e deklaramit – përkatësisht, në pjesën 5 (c) ‘Të dhënat e sigurisë’ – duke mos deklaruar kontaktin e papërshtatshëm me personat e përfshirë në krimin e organizuar. Ky mosdeklarim e bën atë përgjegjës për fshehjen e një fakti dhe për plotësimin e pasaktë dhe të pavërtetë të formularit të deklaramit ... Informacionet e inteligjencës të mbledhura dhe informacione të tjera mund të ngrenë dyshime të arsyeshme për implikimin e tij ose kontaktin e papërshtatshëm me personat e përfshirë në krimin e organizuar.

Nga informacioni i dhënë nga autoritetet verifikuese, ne jemi bërë me dije, se: *disponohen të dhëna* [redaktuar] *ku ngrihen dyshime të arsyeshme për përfshirjen në veprimtari të kundërligjshme, shfaqur në formën e korrupsionit pasiv të gjyqtarit gjatë ushtrimit të detyrës dhe ushtrimi i ndikimit të paligjshëm ndaj personave që ushtrojnë funksione publike*.”

Për më tepër, jemi informuar, se: “[redaktuar] ka pasur kontakt të papërshtatshëm [redaktuar].”

Pasi kemi vlerësuar informacionin, ne gjykojmë se: [redaktuar]

2. Informacionet që disponohen në ngarkim të tij, për implikim në veprimin korruptiv të funksionarit të drejtësisë gjatë një periudhe kohore relativisht të gjatë dhe në më shumë se një rast – nëpërmjet premtimit ose kërkimit të drejtpërdrejtë ose të tërthortë të çdo lloji përfitimi të padrejtë, në këmbim të kryerjes ose moskryerjes së një veprimi që lidhet me detyrat zyrtare – sugjeron që [kërkuari], në përputhje me nenin 37 (b) dhe (c) të [Ligjit

të Rivlerësimit Kalimtar], [është] një person me tendenca për përfshirje në aktivitet kriminal dhe një individ i cili mund t'i nënshtrohet lehtësisht presionit nga strukturat kriminale.

3. Informacionet që disponohen në ngarkim të subjektit të rivlerësimit për veprimtari korruptive, evidentojnë rrethanat e konstatimit të faktit se ekziston kontakt i papërshtatshëm me një ose disa persona të përfshirë në krimin e organizuar, siç përcaktohet në nenin 3 (15) të këtij ligji, në formën e shkëmbimit të parave, favoreve ose dhuratave; kjo është plotësisht e papajtueshme me detyrat [e kërkuesit].

Ekziston informacion nga autoritetet verifikuese se subjekti i rivlerësimit ka kontakt të papërshtatshëm, sipas interpretimit të nenit 38 (4) të ligjit, me [redaktuar].

[redaktuar]

[redaktuar]

[Kërkuesi] është i papërshtatshëm për të qëndruar në detyrë.

Gjeni të bashkangjitur formularin e deklaratimit dhe letrën zyrtare nga autoritetet verifikuese.”

10. Në periudhën midis muajit dhjetor 2017 dhe prill 2018, KPK-ja i bëri disa kërkesa DSIK-së. KPK-ja kërkoi deklasifikimin e raportit të lartpërmendur (shih paragrafin 12 më poshtë). Gjithashtu, kërkoi deklasifikimin e informacionit: i. të klasifikuar si “Sekret shtetëror” të dërguar me anë të shkresave nr. 12310 të datës 2 nëntor 2017, nr. 12559 të datës 22 dhjetor 2017, nr. 852 të datës 23 janar 2018; dhe ii. të klasifikuar si “Konfidencial” të dërguar me shkresën nr. 1762/3 të datës 18 tetor 2017. Nuk është e qartë nëse DSIK-ja iu përgjigj ndonjëres prej këtyre kërkesave.

B. Hetimi i KPK-së

11. Nga muaji shkurt i vitit 2018 e në vijim, gjatë fazës së hetimit të procedurave të rivlerësimit, KPK-ja i bëri kërkuesit një sërë pyetjesh me shkrim, në lidhje me ndërveprimin e tij me disa persona (në vijim “F.D., I.Ç., A.D. dhe A.S.”). Në veçanti, KPK-ja pyeti nëse midis viteve 2010 dhe 2012 kërkuesi kishte përdorur një automjet specifik në pronësi të A.S.; gjithashtu, i kërkoi kërkuesit të shpjegonte marrëdhënien e tij me A.S. Kërkuesi u përgjigj se A.S. ishte i afërm i tij i largët dhe se bashkëshortja e tij herë pas here kishte përdorur automjetin e A.S. për të shkuar në punë në Fier (shih edhe paragrafët 13, 17, 19 dhe 20 më poshtë).

12. Në muajin maj 2018, DSIK-ja autorizoi një deklasifikim të pjesshëm të raportit të saj të datës 2 nëntor 2017, në mënyrë që ai t'i ofrohej kërkuesit, në formë të redaktuar. Raporti përmendte informacione të caktuara të ofruara nga “autoritetet verifikuese”; ky informacion ishte bashkangjitur raportit, por nuk iu ofrua kërkuesit.

13. Pak para përfundimit të hetimit, me anë të një shkrese të datës 4 korrik 2018, Operacioni Ndërkombëtar i Monitorimit (“ONM” – mandati i tij përshkruhet në paragrafin 31 më poshtë), i paraqiti një “gjetje” KPK-së. Kjo shkresë (e cila u hartua në anglisht) përmban sa më poshtë:

“Bazuar në informacionin e dhënë me kusht nga burime konfidenciale të huaja qeveritare të sigurta dhe të besueshme, Vëzhguesit Ndërkombëtarë ofrojnë këtë gjetje, në përputhje me nenin 49.5 dhe nenin 49.10 të ligjit nr. 84/2016:

Ka prova që sugjerojnë fuqimisht se i rivlerësuar Shkëlzen Selimi është përfshirë në kontakte të papërshtatshme (neni 38.4 i ligjit nr. 84/2016), të drejtpërdrejta dhe të tërthorta, me një person [sic] në emër të [A.I.], i njohur edhe si [BQ], i cili ishte i përfshirë në krimin e organizuar (siç parashikohet në nenin 3.15 të ligjit nr. 84/2016). Në gjysmën e parë të vitit 2015, Selimi u përpoq të ndërhynte në emër të [A.I.], me qëllim që të ndikonte në rezultatin e çështjes së [A.I.], që ishte pezull para gjykatave shqiptare, me anë të së cilës kërkohet ekstradimi i tij në Itali për t'u përballur me akuza penale. Si rezultat i mundshëm i kësaj ndërhyrjeje nga Selimi, në korrik 2015 kërkesa për ekstradimin e [A.I.] në Itali u refuzua dhe ai mbeti i lirë.”

14. Dokumente të tjera – me sa duket me origjinë nga autoritetet e huaja – iu dorëzuan KPK-së për, ose në lidhje me, konstatimin e lartpërmendur të ONM-së (siç është konfirmuar nga KPK-ja – shih paragrafin 21 më poshtë). Këto parashtrime nuk iu zbuluan kërkuesit.

15. Në mbështetje të raportit të DSIK-së dhe përgjigjeve të kërkuesit, KPK-ja kreu hetime dhe mori informacione dhe dokumente nga autoritetet shqiptare, duke përfshirë Shërbimin Informativ Shtetëror, Prokurorinë e Përgjithshme, Prokurorinë e Krimeve të Rënda dhe gjykatat.

C. Raporti i KPK-së për hetimin e tij

16. Pas përfundimit të hetimit të tij, KPK-ja hartoi një raport (“raporti i hetimit”); gjetjet e tij (veçanërisht në lidhje me A.I.) mund të përmbledhen si më poshtë:

a) ONM-ja kishte paraqitur informacion në lidhje me (përfshirjen në) ushtrimin e ndikimit të paligjshëm nga kërkuesi mbi personat që ushtronin funksione publike. Raporti i DSIK-së pohonte se kishte informacione që ngrinin dyshime të arsyeshme, se kërkuesi kishte qenë i përfshirë në aktivitete të paligjshme – konkretisht, korrupsion pasiv (domethënë, marrje ryshfeti) nga ana e një gjyqtari dhe ushtrimin e ndikimit të paligjshëm mbi personat që ushtronin funksione publike. Të dhënat e specifikuar më sipër u verifikuan dhe u arrit në përfundimin se kërkuesi ishte “i njohur me” (*ka njohje me shtetasin*) A.I. – një person i përfshirë në krimin e organizuar. A.I. ishte subjekt i ndjekjeve penale në Itali me akuza për trafik ndërkombëtar të kokainës, dhe përgjithësisht ishte një fakt i njohur (brenda interpretimit të nenit 49 të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar) se A.I. ishte një kontakt i papërshtatshëm.

b) Nga policat e sigurimit të marra në lidhje me një makinë të regjistruar në emër të A.S. (i cili kishte një dënim për rezistencë ndaj oficerëve të zbatimit të ligjit) mund të shihej se kërkuesi e kishte përdorur atë makinë gjatë periudhës 2010-11 dhe gjatë periudhës 2011-12. A.S. ishte i njohur gjerësisht se punonte (ka punuar) si shofer i A.I. Kërkuesi pranoi se e kishte përdorur atë makinë dhe “se e njihje atë person” (domethënë, me sa duket, A.S.), por ai nuk e kishte “deklaruar këtë fakt në pyetësin që i ishte dërguar në fillim të procesit të rivlerësimit” në dhjetor 2017.

c) Nga dosjet që lidhen me ekstradimin e A.I., konstatimi i ONM-së, raporti i DSIK-së dhe dokumentet mbështetëse të marra nga KPK-ja mund të shihej se kërkuesi mund të ketë ushtruar me sukses ndikimin e tij në atë rast.

d) Pasi kreu hetimin e saj, KPK-ja kishte “krijuar bindjen” se kërkuesi “[kishte] lidhje” me A.I., i cili “[ishte] i njohur dhe i provuar publikisht si i përfshirë në krimin e organizuar”. Kështu, kërkuesi e kishte njohur A.I. dhe nuk e kishte deklaruar atë si një kontakt të papërshtatshëm. Ai, gjithashtu, e kishte ndihmuar atë duke u angazhuar në veprime të paligjshme (të manifestuara në formën e korrupsionit pasiv nga ana e një gjyqtari gjatë ushtrimit të detyrës së tij) dhe duke ushtruar ndikim të paligjshëm mbi individë që mbanin funksione publike.

e) Kërkuesi kishte qenë, gjithashtu, anëtar i panelit që kishte shqyrtuar një kërkesë për zgjatjen e paraburgimit të A.I. në korrik 2014.

17. KPK-ja e kaloi barrën e provës mbi kërkuesin, dhe ai ishte i detyruar të hidhte poshtë gjetjet e bëra në raportin e hetimit të KPK-së. Konkretisht, raporti arrinte në përfundimet e mëposhtme:

“Sipas nenit Dh §§ 3 dhe 4 të aneksit të Kushtetutës, nëse subjekti i rivlerësimit ka kontakt të papërshtatshëm me individë të përfshirë në krimin e organizuar, supozohet se [subjekti i rivlerësimit] duhet të shkarkohet nga detyra e tij; subjekti ka detyrimin të provojë të kundërtën.

Nëse subjekti i rivlerësimit përpiqet të bëjë deklarata të pasakta ose të fshehtë kontaktin me individë të përfshirë në krimin e organizuar, supozohet se [subjekti i rivlerësimit] duhet të shkarkohet nga detyra e tij; subjekti ka detyrimin të provojë të kundërtën.

Lidhur me gjetjen e dërguar nga [ONM], barra e provës bie mbi ju për të dhënë shpjegime për [konkluzionet e këtij hetimi] dhe nëse jeni të njohur me [A.I.] [*a njiheni ju me shtetasin*].”

18. Më 7, 11 dhe 24 korrik 2018, kërkuesi kërkoi që ose pjesët e redaktuara të raportit të DSIK-së të zbuloheshin, ose që informacioni i klasifikuar të shqyrtohej në procedura *ex parte* (nëse është e nevojshme, në mungesë të tij dhe me një përfaqësues të zgjedhur nga KPK-ja për të vepruar në emër të tij). Duket se këto kërkesa u refuzuan (në mënyrë implicite).

19. Kërkuesi i paraqiti KPK-së kundërshtimet e tij ndaj gjetjeve faktike dhe përfundimeve ligjore të përfshira në raportin e hetimit. Nuk rezultoi se në atë fazë të procedurave ai të ketë bërë ndonjë deklaratë specifike nëse e njihje personalisht A.I. ose nëse kishte pasur ndonjë takim ose kontakt të drejtpërdrejtë ose ndonjë lloj marrëdhënieje me të.

20. Kërkuesi sqaroi se A.S. ishte një i afërm i largët i tij nga Kruja (vendlindja e kërkuesit). A.S. banonte në Fier me gruan dhe fëmijët e tij dhe, në kohën përkatëse, kishte qenë i punësuar si shofer për drejtorin ekzekutiv të një kompanie të kontrolluar nga shteti me seli në Fier. Edhe pse lidhja e tij familjare me A.S. ishte e largët, marrëdhënia e tyre ishte bërë më e ngushtë, pasi

gruaja e kërkuesit ishte emëruar gjyqtare në Gjykatën e Rrethit të Fierit. Arsyeja e vetme për lidhjen që u bë më e ngushtë ishte se ajo herë pas here kishte pasur nevojë për transport nga shtëpia e tyre në Vlorë në vendin e saj të punës në Fier. A.S. i ishte kërkuar herë pas here të siguronte këtë transport, kur makina e familjes kishte qenë jashtë funksionit ose kur kishte pasur mot të keq përgjatë rrugës. Ky kishte qenë i vetmi faktor që lidhte kërkuesin me A.S., dhe si rezultat, ata ishin takuar disa herë në Fier, Vlorë ose Tiranë. Këto takime të rastësishme nuk i kishin dhënë atij asnjë informacion mbi rrethin shoqëror të A.S. në Fier ose gjetkë, dhe as nuk i kishin dhënë mundësinë të njihje njerëz që A.S. mund të kishte takuar ose ndonjë çështje ligjore me të cilën mund të ishte përballur. Ishte e pamundur për kërkuesin të dinte nëse A.S. njihej ose ishte i lidhur me A.I., apo nëse ai kishte ndonjë problem ligjor. Ndërveprimet e kërkuesit me A.S. – e cila, gjithsesi, kishte qenë e kufizuar në mënyrë strikte – në thelb kishte marrë fund në vitin 2011, kur kërkuesi ishte zhvendosur në Tiranë për të shërbyer në Gjykatën e Lartë. Pas zhvendosjes, ndërveprimet e tyre me njëri-tjetrin ishin kufizuar në takime të rastësishme gjatë ngjarjeve familjare.

D. Vendimi i KPK-së

21. KPK-ja mbajti një seancë dëgjimore me dyer të hapura. Me një vendim të datës 30 korrik 2018 (korrigjuar me një vendim të datës 17 shtator 2018), KPK-ja vendosi si më poshtë. Edhe pse DSIK-ka kreu në secilin rast një vlerësim të pastërtisë së figurës së subjektit të rivlerësimit, KPK-ja, megjithatë duhej të kryente hetimin e vet të thelluar dhe të verifikonte informacionin e paraqitur nga DSIK-ja. KPK-ja e kishte bërë këtë në rastin e kërkuesit; në veçanti, kishte kërkuar informacione shtesë nga autoritetet publike. Disa fakte dhe prova në dosje përbënin një sekret shtetëror që nuk mund të “bëhej publik” (*nuk bëhet publik*) sipas interpretimit të nenit 39 të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar. Konstatimi i ONM-së ishte shoqëruar me informacione konfidenciale që nuk mund të “bëheshin publike” – ky kishte qenë një kusht i vendosur nga një qeveri e huaj; zbulimi i atij informacioni mund të rrezikonte burimin e tij. Ky informacion konfidencial ishte shqyrtuar së bashku me provat e tjera të përfshira në dosjen e çështjes. Moszbulimi i informacionit të klasifikuar në rrethana të tilla nuk shkelte të drejtat themelore të subjektit të rivlerësimit.

22. KPK-ja e shkarkoi kërkuesin nga detyra e tij, në përputhje me nenin 61 (2) dhe (3) të Ligjit të Rivlerësimit, në veçanti, për shkak se nuk kishte deklaruar në deklaratën e tij të rivlerësimit kontaktin e tij të papërshtatshëm me A.I. dhe, për shkak se kishte pasur kontakt të papërshtatshëm me A.I., duke deklaruar, si më poshtë.

a) Konstatimi i ONM-së (shih paragrafin 13 më sipër) pohonte se kërkuesi kishte qenë i përfshirë në ushtrimin e ndikimit të paligjshëm mbi personat që ushtronin funksione publike. Ky konstatim përbënte prova që vërtetonin një fakt, rrethanë ose standard ligjor që kishte ekzistuar ose kishte ndodhur, sipas interpretimit të Ligjit për Rivlerësimin. Konstatimi ishte i besueshëm dhe mjaftueshëm në përputhje me provat e tjera. Ai shoqërohej me informacion konfidencial që nuk mund të “bëhej publik”. Ky ishte një kusht i vendosur nga një qeveri e huaj; zbulimi i atij informacioni mund të rrezikonte burimin e tij. Nga shqyrtimi i dosjes së ekstradimit në lidhje me A.I. dhe materialit mbështetës “konfidencial” të marrë nga Gjykata e Lartë, mund të shihej se kërkuesi kishte ushtruar me sukses ndikim në lidhje me atë rast. Për më tepër, kërkuesi kishte qenë pjesë e panelit, i cili, më 2 korrik 2014, kishte shqyrtuar kërkesën e prokurorit për zgjatjen e paraburgimit të A.I. (shih paragrafin 27 më poshtë). Gjithashtu, një vendim gjykate i huaj i paraqitur nga ONM-ja konstatonte se A.I. përballej me procedura penale pezull në Itali, në lidhje me pretendimin për pjesëmarrjen e tij në një organizatë kriminale dhe në trafikimin e drogës.

b) KPK-ja ishte e bindur se kërkuesi njihej me A.I. (kontakt jo i rastësishëm). Rezultonte se kërkuesi e kishte ndihmuar atë, përmes veprimeve të paligjshme në formën e korrupsionit pasiv nga ana e një gjyqtari dhe ndikimit të paligjshëm mbi persona të tjerë që ushtronin funksione publike.

c) Kërkuesi nuk e kishte deklaruar A.I. si një kontakt të papërshtatshëm. Ai nuk e kishte deklaruar as njohjen e tij me A.I.

d) Nga policat e sigurimit të marra në lidhje me makinën e A.S. mund të shihej se gjatë periudhës 2010-11 dhe përsëri gjatë periudhës 2011-12 kërkuesi e kishte përdorur atë makinë. A.S. njihej përgjithësisht si shoferi i A.I. Kërkuesi nuk e kishte deklaruar përdorimin e makinës në pyetësin që i ishte dërguar në fillim të procesit të rivlerësimit në vitin 2017. Ai e kishte pranuar një përdorim të tillë vetëm pasi u pyet për këtë nga KPK-ja.

e) Kërkuesi nuk kishte specifikuar nëse e njihte A.I., apo nëse ata kishin pasur ndonjë kontakt ose komunikim jo të rastësishëm. KPK-ja shqyrtoi shpjegimet e kërkuesit në lidhje me përdorimin e makinës së A.S. dhe arriti në përfundimin se ato nuk e kundërshtonin gjetjen e ONM-së.

23. KPK-ja, gjithashtu: i. e akuzoi kërkuesin për “kontakt të papërshtatshëm” me një person tjetër, F.D., dhe mosdeklarimin e atij kontakti; dhe ii. kishte dyshime të arsyeshme se ai mund të vihej lehtësisht nën presion nga njerëz “të përfshirë në krimin e organizuar” sipas interpretimit të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar.

24. Kërkuesi apeloj në KPA. Ai iu referua “*mungesës së vullnetshme të njohjes*” me A.I. Ai argumentoi, se: i. nuk i ishte bërë asnjë pyetje në lidhje me A.I. gjatë hetimit; dhe ii. nuk kishte qenë në gjendje të ushtronte të drejtat e tij të mbrojtjes, pasi gjetjet në lidhje me A.I. ishin bazuar në të dhëna konfidenciale (duke përfshirë të dhëna në lidhje me vendin dhe metodën e përpjekjes së supozuar për ndikim të paligjshëm në dobi të A.I.). Ishte e pasigurt nëse besueshmëria e akuzave ishte verifikuar: për shembull, nuk ishte vërtetuar nëse burimi (një person tjetër) kishte ndonjë konflikt interesi, apo thjesht kishte dashur të hakmerrej ndaj kërkuesit. Për më tepër, kërkuesi shtonte se, nëse akuza për korrupsion kishte të bënte me punën e gruas së tij në Gjykatën e Rrethit Fier, ajo nuk kishte qenë e përfshirë në çështjen e A.I., dhe për këtë arsye nuk mund të kishte vepruar në mënyrë të papërshtatshme në lidhje me këtë aspekt.

E. Vendimi i KPA-së

25. Me një vendim të datës 7 shkurt 2019 (korrigjuar me anë të një vendimi të datës 19 prill 2019), Gjykata e Lartë mbështeti shkarkimin e kërkuesit nga detyra. Ajo gjykante si më poshtë në lidhje me aspektet e përgjithshme procedurale të çështjes së rivlerësimit.

a) Kërkuesi kishte pasur informacion të mjaftueshëm në lidhje me hetimin e KPK-së. Gjatë hetimit, KPK-ja e kishte pyetur atë më shumë se dhjetë herë dhe ai kishte dhënë shpjegime ose kishte ngritur kundërshtime në lidhje me çështjet e ngritura nga KPK-ja. KPA-ja vendosi se duke i bërë pyetje kërkuesit në lidhje me individë të caktuar (dhe çështje që lidhen me këta individë, të cilat në fund të fundit ishin përmendur si arsye për shkarkimin e tij nga detyra), KPK-ja kishte zbuluar, në një nivel të mjaftueshëm dhe të arsyeshëm, rrethanat dhe identitetet e personave përkatës për të cilët barra e provës i kishte kaluar më pas kërkuesit dhe mbi të cilën ishte vendosur përfundimisht masa disiplinore e shkarkimit nga detyra. Teksa mbronte sekretet shtetërore – në përputhje me ligjin nr. 8457 i vitit 1999 dhe angazhimet e Shqipërisë me partnerët ndërkombëtarë sipas nenit 39 (2) të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar – KPK-ja e kishte informuar kërkuesin (në një fazë të hershme të hetimit) për ato rrethana që më vonë do ta ngarkonin atë me përgjegjësi disiplinore sipas interpretimit të nenit Dh të aneksit të Kushtetutës dhe nenit 61 (2) dhe (3) të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar.

b) Raporti i DSIK-së, në pjesën e tij të deklasifikuar, tregonte se kërkesat i ishin dërguar agjencive të zbatimit të ligjit dhe shteteve të huaja. Kështu, kërkuesi ishte informuar mjaftueshëm për rrethanat përkatëse dhe burimin e informacionit mbi të cilin ishin bazuar gjetjet e KPK-së. Në çdo fazë të procedurave para KPK-së, kërkuesi kishte pasur mundësinë të jepte shpjegime dhe të ushtronte të drejtat e tij të mbrojtjes, në lidhje me përfshirjen e tij në ngjarje të caktuara dhe me individë të identifikuar si kontakte të papërshtatshme. KPK-ja e kishte gjetur të saktë raportin e DSIK-së dhe kishte nxjerrë përfundimet e veta në bazë të atij raporti, hetimit të KPK-së dhe shpjegimeve të kërkuesit.

c) Vendimi i KPK-së për të kufizuar aksesin e kërkuesit në dokumentet e klasifikuara “sekrete” kishte qenë proporcional dhe nuk kishte shkelur thelbin e së drejtës së tij për t’u informuar për faktet që i atribuohen atij dhe për burimet e tyre. Edhe pse ai nuk kishte pasur akses në dokumentet e klasifikuara, ai ishte informuar për faktet thelbësore të nxjerra prej tyre. Ai ishte ftuar të jepte shpjegime në lidhje me këto fakte, të cilat më vonë u përdorën për shkarkimin e tij nga detyra - konkretisht, lidhja e tij me dy individë të konsideruar si kontakte të papërshtatshme. Kërkuesi ishte informuar, gjithashtu, për burimet nga të cilat KPK-ja kishte marrë atë informacion – domethënë, agjencitë e zbatimit të ligjit dhe shtetet e huaja. Këto burime u konsideruan si “burime të njohura” sipas interpretimit të nenit 49 (4) të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar (shih paragrafin 35 më poshtë). Kërkuesit i ishte dhënë aq informacion nga dokumentet e klasifikuara sa ishte e arsyeshme dhe e nevojshme për të garantuar të drejtat e tij të mbrojtjes. KPK-ja kishte të drejtë të mos jepte akses në dokumentet e klasifikuara, pasi nëse do të kishte bërë këtë, do të kishte kompromentuar sigurinë kombëtare dhe do të kishte zbuluar aktivitetet e agjencive të zbatimit të ligjit që vepronin përmes metodave të fshehta, dhe mund të kishte rrezikuar jetën dhe shëndetin e njerëzve të tjerë dhe integritetin e marrëdhënieve partnere midis Shqipërisë dhe Shteteve të tjera.

d) KPK-ja kishte pasur akses të plotë në të gjitha dokumentet e klasifikuara nga të cilat ishin nxjerrë faktet për të cilat kërkuesi ishte informuar. KPK kishte kryer analizën e vet të të dhënave. KPA-së i ishte dhënë i njëjti nivel aksesi dhe ai kishte kryer një shqyrtim dhe analizë gjithëpërfshirëse të secilit prej këtyre dokumenteve të klasifikuara. Si rezultat, KPA-ja ishte i bindur se të gjitha faktet që i atribuoheshin kërkuesit ishin provuar mjaftueshëm.

e) Kërkuesit i ishte dhënë njohuri të mjaftueshme për faktet dhe individët përkatës të zbuluar nga të dhënat sekrete. Përfundimi i KPA-së në këtë aspekt u mbështet nga të dhëna të tjera të marra nga burime të hapura dhe zyrtare që i dhanë kontekst ngjarjeve ose materialit të klasifikuar, duke i siguruar gjithashtu kërkuesit kuptim të mjaftueshëm të tyre.

26. Sa u përket rrethanave faktike që lidhen konkretisht me A.I., KPA-ja vendosi, si më poshtë.

a) A.I. ishte ndjekur penalisht në Itali për pjesëmarrje në një organizatë kriminale të përfshirë në trafikimin e drogës. Kjo ishte një vepër penale e listuar sipas nenit 3 (1) të ligjit nr. 10192 të vitit 2009; ai ishte kështu “një person i përfshirë në krimin e organizuar” sipas interpretimit të nenit 3 (15) të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar.

b) Gjatë gjithë procedurave të rivlerësimit, kërkuesi nuk kishte arritur të deklaronte qartë nëse kishte pasur ndonjë marrëdhënie ose kontakt specifik ose të drejtpërdrejtë me A.I. Ky qëndrim i pasinqertë dukej se përbënte një përpjekje për të fshehur marrëdhënien e tij me A.I. duke shmangur pohimet ose mohimet e drejtpërdrejta, duke mbajtur kështu një pozicion të paqartë.

c) Natyra e marrëdhënies së tyre ishte përcaktuar nga “gjetja” e ONM-së (shih paragrafin 13 më sipër), e cila kishte pasur vlerën provuese të një raporti eksperti – domethënë përbënte provë që do të ishte e vështirë për çdo organ gjykues ta kundërshtonte, për shkak të natyrës së saj dhe besueshmërisë së burimit të saj. Besueshmëria, integriteti, paanshmëria dhe profesionalizmi i burimit – të kombinuara me metodën shumë specifike të përdorur për të mbledhur informacionin në fjalë – i kishin dhënë asaj peshë të veçantë provuese (*vlerë të veçantë*). Sipas gjetjes së ONM-së, kërkuesi kishte mbajtur kontakt të qëndrueshëm (*lidhje të qëndrueshme*) me A.I. dhe kishte përdorur ndikimin e tij brenda sistemit të drejtësisë (si përmes vendimeve të tij, ashtu edhe duke ndikuar zyrtarë të tjerë) për të siguruar që përpjekjet për të siguruar ekstradimin e A.I. në Itali do të dështonin.

d) Ndërsa kërkuesi argumentoi se nuk mund ta dinte që i afërmi i tij i largët, A.S., kishte qenë shoferi i A.I., një dosje penale kundër A.I. (*një procedurë penale në ngarkim të shtetit A.I.*) tregonte se A.S. ishte identifikuar si shoferi personal i A.I.

e) Në vitin 2014, kërkuesi kishte qenë relatori në një panel të Gjykatës së Lartë që kishte anuluar një vendim gjykate në rastin e A.I. dhe ia kishte kthyer çështjen një gjykate tjetër të

shkallës më të ulët (shih paragrafin 27 më poshtë). Në vijim, Gjykata e Lartë e kishte pranuar pjesërisht ankesën e A.I. dhe kishte dhënë një vendim në favor të tij. Ky vendim kishte ndikuar përfundimisht në vendimin e vitit 2015 për të mos autorizuar ekstradimin e A.I. Sa i përket gjetjes së ONM-së në lidhje me ndikimin e paligjshëm që kërkuesi kishte ushtruar mbi zyrtarët publikë për të parandaluar ekstradimin e A.I., të dhënat e pasqyruara në këto prova ishin konfirmuar dhe mbështetur nga hetimi i KPK-së. Historia procedurale e çështjes së ekstradimit (shih paragrafët 27 dhe 28 më poshtë), dhe ndikimi i ushtruar nga kërkuesi në lidhje me të, kishin konfirmuar rrethanat e përshkruara në konstatimin e ONM-së. Duke pasur parasysh këto rrethana, vlera e saj provuese ishte bërë edhe më e rëndësishme dhe kishte ndikuar me të drejtë në bindjen e KPA-së se A.I. ishte një kontakt i papërshtatshëm për kërkuesin dhe se ai ishte përpjekur të ushtronte ndikimin e tij me qëllim që të minonte procesin e ekstradimit. Parashtrimet e kërkuesit në lidhje me punën e gruas së tij në Fier nuk kishin lidhje me çështjen. Mosdeklarimi i marrëdhënies së kërkuesit me A.I. në formularin e tij të deklaratës së rivlerësimit në vitin 2017 kishte shkëlur nenin Dh të aneksit të Kushtetutës dhe e kishte bërë deklaratën e tij të pamjaftueshme; kjo kishte përbërë bazë për shkarkimin e tij nga detyra.

III. Procedura të tjera

27. Në mars të vitit 2014, A.I. u arrestua në Shqipëri dhe u ndalua me qëllim ekstradimin e tij në Itali. Më 7 prill 2014, Gjykata e Rrethit të Tiranës ia zgjati paraburgimin. Pas një apelimi nga A.I., ky vendim u la në fuqi më 30 prill 2014. Më 2 korrik 2014, trupi gjyqësor i Gjykatës së Lartë – i përbërë nga gjyqtari A.M. si kryetar (kryesues) dhe relatori dhe katër gjyqtarë të tjerë (përfshirë kërkuesin) – e rrëzoi atë vendim, duke vendosur se çështja e paraburgimit të A.I. duhej të ishte shqyrtuar nga Gjykata e Rrethit të Fierit; për rrjedhojë, Gjykata e Lartë e mbajti A.I. në paraburgim në pritje të rishqyrtimit të çështjes nga Gjykata e Rrethit Fier. Më 10 korrik 2014, Gjykata e Rrethit Fier e zgjati paraburgimin e A.I. Më 15 korrik 2014, Gjykata e Rrethit (me praninë e gjyqtarit I.H.) rrëzoi një kërkesë të mëtejshme të paraqitur nga prokurori për zgjatjen përsëri të paraburgimit të A.I., sepse A.I. nuk mund të mbahej ligjërisht në paraburgim përtej periudhës maksimale të parashikuar nga Kodi i Procedurës Penale. Prokurori apeloj kundër këtij vendimi. Rezultoi se A.I. mbeti në paraburgim. Vendimi i lartpërmendur u la në fuqi më pas në apel dhe më 2 tetor 2014 nga një trup gjyqësor i Gjykatës së Lartë i përbërë nga gjyqtari E.I. si kryetar, gjyqtari T.N. si relator dhe tre gjyqtarë të tjerë (përfshirë kërkuesin). Gjyqtari I.H. urdhëroi lirimin e A.I. dhe vendosjen e tij në arrest shtëpiak. Ky vendim u konfirmua në apel dhe më 20 nëntor 2014 nga një trup gjyqësor i Gjykatës së Lartë i përbërë nga gjyqtari A.M. si kryetar, gjyqtari E.I. si relator dhe tre gjyqtarë të tjerë (përfshirë kërkuesin).

28. Ndërkohë, në maj 2014, Gjykata e Rrethit të Tiranës urdhëroi ekstradimin e A.I. në Itali. Në korrik 2014, ky vendim u rrëzua në apel sepse çështja duhej të ishte vendosur nga Gjykata e Rrethit të Fierit. Në mars të vitit 2015, ajo gjykatë (me praninë e gjyqtarit M.Sh.) e rrëzoi kërkesën për ekstradim dhe i hoqi arrestin shtëpiak A.I. Ky vendim u konfirmua në apel në korrik 2015 dhe më 13 tetor 2015 nga një trup gjyqësor i Gjykatës së Lartë i përbërë nga gjyqtari E.I. si kryetar, T.N. si relator dhe tre gjyqtarë të tjerë (përfshirë kërkuesin).

29. Në vitin 2022, kundër kërkuesit u ngritën procedura në mbështetje të nenit 257/a § 2 të Kodit Penal, në lidhje me deklarimin ose justifikimin e pasurive të tij. Ai u shfajësua nga gjykata e shkallës së parë në korrik 2025.

KORNIZA DHE PRAKTIKA PËRKATËSE LIGJORE

30. Për një përmbledhje të ligjit të brendshëm në fuqi dhe referencave të tjera, shih vendimet e cituara më sipër në *Xhoxhaj*, §§ 93-209, dhe *Thanza*, §§ 53–73. Dispozitat, të cilat janë veçanërisht të rëndësishme për rastin në fjalë, mund të përmbledhen si më poshtë.

31. Neni B i aneksit të Kushtetutës së Shqipërisë parashikon, si më poshtë:

“1. Operacioni Ndërkombëtar i Monitorimit do të mbështesë procesin e rivlerësimit nëpërmjet monitorimit dhe mbikëqyrjes së gjithë procesit. Ky operacion përfshin partnerët në kuadër të procesit të integritetit evropian dhe bashkëpunimit euroatlantik dhe udhëhiqet nga Komisioni Evropian.

2. Operacioni Ndërkombëtar i Monitorimit i ushtron detyrat e veta sipas marrëveshjeve ndërkombëtare. Operacioni Ndërkombëtar i Monitorimit emëron vëzhguesit ndërkombëtarë pas njoftimit të Këshillit të Ministrave.

Vëzhguesit emërohen nga radhët e gjyqtarëve ose prokurorëve me jo më pak se 15 vjet eksperiencë në sistemin e drejtësisë së vendeve të tyre përkatëse...

3. Vëzhguesi ndërkombëtar ushtron këto detyra: ...

b) paraqet gjetje dhe mendime mbi çështje që shqyrtohen nga Komisioni dhe nga Kolegji i Apelimit, si dhe kontribuon për kontrollin e figurës sipas nenit DH. Lidhur me këto gjetje, vëzhguesi ndërkombëtar mund të kërkojë që Komisioni ose Kolegji i Apelimit të marrë në shqyrtim prova ose të paraqesë prova të marra nga organet shtetërore, entitetet e huaja ose personat privatë, sipas ligjit...”.

32. Neni Ç i aneksit të Kushtetutës parashikon që KPK-ja dhe/ose KPA-ja (sipas rastit) – përmes stafit të tyre përkatës – do të shqyrtojnë deklaratat e subjekteve të rivlerësimit, në lidhje me të kaluarën e tyre dhe do të bashkëpunojnë me institucionet vendëse ose të huaja për të verifikuar vërtetësinë dhe saktësinë e këtyre deklaratave. KPK-ja dhe KPA-ja kanë qasje të drejtpërdrejtë në bazat e të dhënave përkatëse qeveritare (përveç atyre të klasifikuara si “Sekret shtetëror”).

33. Sipas nenit 38 të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar, vlerësimi i të dhënave duhet të shënojë rrethanat që mbështesin një gjetje, si dhe çdo rrethanë lehtësuese. Një vlerësim i të dhënave që nuk merr në konsideratë rrethanat mbështetëse dhe lehtësuese është i paplotë. Neni 38 rendit: i. shembuj të situatave që dëshmojnë kontakt të papërshtatshëm (siç është komunikimi jo i rastësishëm me një person të përfshirë në krimin e organizuar); ii. shembuj të rrethanave lehtësuese (siç është kur subjekti i rivlerësimit argumenton në mënyrë të besueshme se ai ose ajo nuk ishte në dijeni se personi në fjalë ishte i përfshirë në krimin e organizuar, ose është distancuar nga ai person); iii. shembuj të situatave ku mund të konkludohet se deklarata e të dhënave nuk është plotësuar plotësisht dhe me vërtetësi (si një situatë në të cilën: a) nuk është deklaruar një kontakt i cili është vërtetuar nga informacionet përkatëse dhe të besueshme të inteligjencës, dhe i cili është konfirmuar ose konsideruar i besueshëm; dhe b) subjekti i rivlerësimit ka pasur një kontakt që është deklaruar nga subjekti i rivlerësimit ose është vërtetuar ndryshe, ose ka prova të tjera të një përfitimi, veprimi ose pasoje nga ai kontakt që krijojnë një dyshim të arsyeshëm se informacioni i marrë përbën të vetmin shpjegim të besueshëm); dhe iv. rrethana ose faktorë të mëtejshëm lehtësues që mund të konsiderohen se përbëjnë një shpjegim të besueshëm për një kontakt të caktuar ose mosdeklarim të një kontakti.

34. Sipas nenit 39 të Ligjit të Rivlerësimit, DSIK-ja duhet t’i paraqesë KPK-së një raport që përcakton nëse një subjekt rivlerësimi e ka plotësuar deklaratën e tij/saj të të dhënave në mënyrë të plotë dhe të vërtetë, dhe nëse ka informacion në atë deklaratë të të dhënave ose diku tjetër që tregon se ai/ajo ka kontakt të papërshtatshëm me persona të përfshirë në krimin e organizuar. Raporti duhet të ofrojë një përshkrim të këtyre kontakteve, së bashku me elemente që mbështesin ose zbutin gjetjen e kontaktit të papërshtatshëm. Një informacion i tillë nuk duhet të bëhet publik nëse rrezikon sigurinë e një burimi ose nëse një mosdeklarim i tillë është një kusht i vendosur nga një qeveri e huaj.

35. Neni 49 i Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar parashikon, si më poshtë:

“... 3. Faktet e njohura për Komisionin ose faktet e njohura botërisht, si dhe faktet e prezumuara nga ligji nuk kanë nevojë për prova të mëtejshme.

4. Komisioni dhe Kolegji i Apelimit e bazojnë vendimin e tyre vetëm në dokumentet nga burime të njohura, në prova të besueshme ose që janë në pajtueshmëri të dukshme me provat e tjera. Ata kanë të drejtë të çmojnë, sipas bindjes së tyre të brendshme, çdo indicie në tërësi lidhur me rrethanat e çështjes.

5. Dokumentet dhe të dhënat e marra nga burimet e shteteve të tjera, në përputhje me këtë ligj, vlerësohen nga Komisioni dhe Kolegji i Apelimit.

...

10. Gjetja, e paraqitur në formën e një deklaratë, dokumenti ose raporti të dhënë nga vëzhguesi ndërkombëtar përbën provë që dëshmon një fakt, rrethanë ose standard ligjor, i cili ekziston ose ka ndodhur. Gjetja parashtron rrethanat për konstatimin e bërë. Komisioni ose Kolegji i Apelimit e çmon gjetjen si të barasvlershme me mendimin e dhënë nga një ekspert. Refuzimi i gjetjes bëhet me vendim të arsyetuar të Komisionit ose të Kolegjit të Apelimit.

11. Një mendim me shkrim i dhënë nga vëzhguesit ndërkombëtarë konsiderohet një përfundim i dhënë për një rrethanë konkrete gjatë procesit të rivlerësimit ose që rezulton nga faktet në çështje të veçanta. Mendimi mund të ndikojë në vendimmarrjen e Komisionit ose të Kolegjit të Apelimit, por nuk ka vlerën e provës ...”

36. Sipas nenit 50 të Ligjit për Vlerësimin Kalimtar, KPK-ja, KPA-ja dhe vëzhguesit ndërkombëtarë bashkëpunojnë me institucionet shtetërore, individët ose personat juridikë (vendës ose të huaj) për të verifikuar vërtetësinë dhe saktësinë e deklaratave të bëra nga një subjekt i rivlerësimit. Ata kanë akses të plotë në të gjitha bazat e të dhënave dhe kanë të drejtë të kërkojnë bashkëpunim ndërkombëtar brenda kuadrit të traktateve ndërkombëtare dhe kanaleve diplomatike.

LIGJI

SHKELJE E PRETENDUAR E NENIT 6 § 1 TË KONVENTËS

37. Kërkuesi u ankua se nuk kishte pasur gjykim të drejtë në procedurat e rivlerësimit, në shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës, pjesa përkatëse e të cilit parashikon, si më poshtë:

“1. Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht ... në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ...”

A. Pranueshmëria

38. Është e pakontestueshme dhe Gjykata konstaton, se pjesa civile e nenit 6 § 1 të Konventës ishte e zbatueshme për çështjen e rivlerësimit të kërkuesit (shih *Xhoxhaj kundër Shqipërisë*, nr. 15227/19, § 288, 9 shkurt 2021).

39. Gjykata vëren se kjo ankesë nuk është as haptazi e pabazuar dhe as e papranueshme për ndonjë arsye tjetër të listuar në nenin 35 të Konventës. Prandaj, ajo duhet të shpallet e pranueshme.

B. Meritat

1. Parashtrimet e palëve

a) Kërkuesi

40. Kërkuesi argumentoi se organet e rivlerësimit nuk kishin deklaruar faktet dhe provat që qëndronin në themel të vendimeve të tyre – veçanërisht në lidhje me përfshirjen e tij të dyshuar në korrupsionin gjyqësor që përfshinte A.I. Raporti i redaktuar i DSKI-së kishte përmendur episode dhe individë të paspecifikuar; të gjitha detajet kryesore ishin hequr nga raporti. Informacioni i bashkangjitur nga autoritetet verifikuese ishte mbajtur i fshehur. Letrës së ONM-së i mungonin detaje specifike dhe KPA-ja i ishte referuar në mënyrë të paqartë “burimeve të hapura dhe zyrtare” – pa i identifikuar ato ose pa sqaruar rëndësinë e tyre. Provat e vetme të deklaruara – siguracioni për makinën e A.S. dhe dosja e ekstradimit të A.I. – nuk kishin ofruar asnjë interpretim të akuzave.

41. Akuzat e vetme ishin se kërkuesi kishte keqpërdorur pozicionin e tij për të penguar ekstradimin e A.I. përmes ndikimit të drejtpërdrejtë ose të tërthortë. Asnjë fakt specifik nuk ishte zbuluar në materialet ose vendimet e dosjes së çështjes. Kjo e kishte privuar atë nga aftësia për të ngritur një mbrojtje efektive. Autoritetet i kishin formuluar akuzat në mënyrë jokonsistente: ONM-ja kishte deklaruar se ai ishte përpjekur të ndikonte në çështjen e A.I.; nga ana tjetër, KPK-ja kishte parashtruar se ai e kishte bërë këtë me sukses.

42. Kërkuesi vuri në dukje se edhe pse gjetjet përkatëse të DSIK-së dhe ONM-së kishin qenë thelbësore për përfundimin se kishte pasur “kontakt të papërshtatshëm” dhe korrupsion, provat themelore të klasifikuara nuk ishin paraqitur atij. Dokumentet e pakta që i ishin paraqitur nuk kishin vërtetuar se kishte pasur ndonjë kontakt midis kërkuesit dhe A.I.; as nuk kishin sugjeruar se ndonjë kontakt i tillë – nëse kishte ekzistuar si i tillë – kishte qenë i papërshtatshëm ose i paligjshëm.

43. Nuk ishin zbatuar masa mbrojtëse procedurale kompensuese. Organet e rivlerësimit nuk kishin vlerësuar nëse siguria kombëtare kërkonte vërtet mosbërje publike; as nuk kishin marrë në konsideratë alternativa të tilla, si redaktimi i informacionit sensitiv, procedurat me akses të kufizuar ose caktimi i një përfaqësuesi të miratuar për kërkuesin. Referenca e KPA-së ndaj nenit 39 të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar kishte nënkuptuar thjesht ekzistencën e arsyeve për mosbërje publike – por pa i shpjeguar ose vlerësuar ato. Vendimet e DSIK-së mbi konfidencialitetin nuk kishin qenë të hapura për shqyrtim ose apelim, dhe organet e rivlerësimit nuk kishin pasur autoritetin për t'i kundërshtuar ato.

44. Organet e rivlerësimit, gjithashtu, kishin pranuar pa kritikë argumentin e ONM-së që justifikonte mosbërjen publike – pavarësisht paqartësisë së tij. ONM-ja kishte deklaruar thjesht se provat në fjalë ishin dhënë “me kusht” (pa asnjë shpjegim në lidhje me atë kusht ose ndonjë rrezik për burimet nëse informacioni në fjalë do të zbulohet). Vendimet e rivlerësimit nuk kishin përmbajtur asnjë tregues se këto justifikime ishin shqyrtuar ose se ishin shqyrtuar opsione lehtësuese.

45. Kërkuesi pohoi se materiali i klasifikuar në fjalë nuk ishte shqyrtuar nga vetë organet e rivlerësimit. Neni Ç i aneksit të Kushtetutës u mohonte këtyre organeve qasje në sekretet shtetërore dhe asgjë në dosje nuk tregonte se ata kishin parë ndonjëherë materiale të paredaktuara të DSIK-së. Vendimet e tyre nuk i ishin referuar ndonjë shqyrtimi thelbësor të këtyre provave. KPK-ja nuk kishte deklaruar kurrë se kishte akses, dhe referencës së mëvonshme të KPA-së i mungonin detajet.

46. Edhe nëse organet e rivlerësimit do ta kishin shqyrtuar materialin e klasifikuar, kjo nuk do ta kishte kompensuar kërkuesin për mungesën e qasjes në të. Një mbrojtje e drejtë kërkonte dijëni për akuzat e bëra dhe provat që i mbështesnin ato. Kërkuesit nuk i ishte dhënë mundësia të merrte ndonjë dijëni të tillë dhe për këtë arsye i ishte mohuar mundësia për të kundërshtuar akuzat ose për të dhënë ndonjë përgjigje kuptimplotë; procedura së cilës ai i ishte nënshtruar, për këtë arsye, nuk i kishte përmbushur standardet minimale të drejtësisë dhe procesit të rregullt ligjor.

b) Qeveria

47. Qeveria përsëriti argumentet e KPA-së, duke theksuar se kërkuesi ishte informuar për bazën faktike për barrën e provës që i ishte ngarkuar – konkretisht, pretendimin se ai kishte ushtruar ndikimin e tij për të siguruar lirin e A.I. nga paraburgimi. Ky pretendim kishte rrjedhur nga informacioni i dhënë nga autoritetet italiane përmes ONM-së, të cilat kishin paraqitur materiale në lidhje me përfshirjen e kërkuesit në rastin e A.I. dhe kishin kërkuar që ky material të mbetej konfidencial me frikën se në të kundërt do të përbënte rrezik për jetën e të tjerëve. Pavarësisht këtyre kufizimeve, kërkuesi, i cili kishte shërbyer si gjyqtar në rastin e A.I., kishte pasur qasje në dosjen e ekstradimit.

48. Përveç shqyrtimit të dokumenteve të marra nga autoritetet e tjera, KPK-ja kishte kryer hetimin e vet të pavarur, i cili kishte përfshirë kryerjen e hetimeve me autoritetet vendëse dhe të huaja. Organet e rivlerësimit kishin pasur qasje të plotë në të gjitha dokumentet e klasifikuara dhe i kishin shqyrtuar ato, në një mënyrë të ekuilibruar, së bashku me provat e bëra publike. Qeveria deklaroi se kërkuesi kishte pasur akses në pjesë të deklasifikuara të materialit të klasifikuar dhe i ishte lejuar të paraqiste prova. Gjatë gjithë procesit, ai ishte mbajtur i informuar për faktet thelbësore dhe burimet e akuzave – edhe kur shqetësimet për sigurinë kombëtare dhe detyrimet ndaj partnerëve të huaj kishin kufizuar zbulimin e plotë.

49. Edhe pse disa materiale kishin mbetur të klasifikuara, Qeveria pohoi se kjo kishte qenë e ligjshme dhe proporcionale. Kërkuesi ishte njoftuar për natyrën e akuzave, individët e përfshirë dhe rrethanat kryesore (duke përfshirë kontaktin e tij të dyshuar me persona të lidhur me krimin e organizuar). Si KPK-ja ashtu edhe KPA-ja kishin pasur akses të plotë në të dhënat e klasifikuara, të cilat i kishin verifikuar në mënyrë të pavarur. Vendimet e tyre ishin bazuar jo vetëm në burime të klasifikuara, por edhe në materiale me burim të hapur, të dhëna gjyqësore dhe të dhëna të tjera. Kur bërja publike kishte qenë e kufizuar, mbrojtjet procedurale, vendimet e arsyetuara dhe e drejta e kërkuesit për t’u përgjigjur kishin garantuar drejtësi.

50. Në qendër të çështjes ishte marrëdhënia e pretenduar e kërkuesit me A.I. (i cili ishte identifikuar si i përfshirë në krimin e organizuar). Qeveria përmendi disa gjetje: rolin e kërkuesit në panelin gjyqësor që kishte bllokuar ekstradimin e A.I.; indikacionet e një lidhjeje midis tij dhe një makine në pronësi të A.S. (për shembull, pagesa për siguracionin e makinës); dhe mosdeklarimit nga ana e tij të këtyre lidhjeve në deklaratën e tij mbi pastërtinë e figurës. Për më tepër, vëzhguesit ndërkombëtarë dhe autoritetet italiane kishin deklaruar se kërkuesi ishte

përpjekur të ndikonte në rezultatin e procedurave të ekstradimit. Kjo gjetje e klasifikuar ishte përmbledhur dhe i ishte komunikuar atij, dhe ai ishte ftuar të përgjigjej.

51. KPK-ja e kishte zhvendosur barrën e provës mbi kërkuesin vetëm pas një hetimi të plotë që kishte mbledhur prova të qëndrueshme nga institucionet vendëse, partnerët e huaj dhe bazat e të dhënave të siguracioneve. Kërkuesi ishte njoftuar për këto gjetje dhe i ishte dhënë mundësia t'i kundërshtonte ato. Qeveria argumentoi më tej se besueshmëria e kërkuesit ishte dëmtuar nga mospërputhjet midis (nga njëra anë) pohimit të tij se shkalla e njohjes së tij me A.S. ishte i kufizuar dhe (nga ana tjetër) veprimet e tij – të tilla si: duke i besuar atij për udhëtimet familjare dhe përdorimi i makinës së tij për dy vjet.

52. Në fund, KPA-ja e kishte lënë në fuqi qasjen e KPK-së, duke arritur në përfundimin se kërkuesi ishte informuar mjaftueshëm për faktet dhe ishte kishte pasur mundësi t'i kundërshtonte ato (pavarësisht aksesit të tij të kufizuar në raportet e klasifikuara). KPA-ja konstatoi se kufizimet e lartpërmendura mbi bërjen publike nuk kishin shkelur parimin e kundërshtimit, pasi ato nuk kishin dëmtuar vetë thelbin e të drejtave të mbrojtjes së kërkuesit. Si KPA-ja, edhe KPK-ja, ishin mbështetur në burime të shumta të konfirmuara në vend të një dokumenti të vetëm vendimtar të klasifikuar. Procesi i rivlerësimit kishte përfshirë mbrojtje procedurale që kishin përmbushur standardet e drejtësisë.

2. Vlerësimi i Gjykatës

53. Kërkuesi, një gjyqtar karriere që shërbente në Gjykatën e Lartë, ishte palë në procedura që ishin të ngjashme me një proces disiplinor. Këto procedura kishin të bënin me kontekstin specifik të një vlerësimi të figurës, dhe kishin për qëllim përcaktimin e çdo lidhjeje që kërkuesi mund të kishte me krimin e organizuar. Ato bazoheshin në gjetje paraprake (lidhur me pikat përkatëse të fakteve dhe ligjit) që u arritën fillimisht nëpërmjet një hetimi që u përmbyll me një raport. Kërkuesi duhej të hidhte poshtë këto gjetje, dhe nëse ai nuk do të mund t'i kundërshtonte ato, ai mund të shkarkohej nga detyra – gjë që do të sillte edhe një ndalim të përhershëm për rihyrjen e tij në sistemin e drejtësisë. Hetimi dhe gjetjet faktike dhe përfundimet ligjore që rezultuan në shkarkimin e kërkuesit nga detyra u bënë nga KPK-ja dhe më vonë u konfirmuan nga KPA-ja – të cilat ishin “trupa gjyquese”, sipas interpretimit të nenit 6 § 1 të Konventës (shih *Xhoxhaj*, i cituar më sipër, §§ 282 dhe 288).

54. Kërkuesi u ankua se nuk ishte informuar për faktet thelbësore të përdorura kundër tij dhe as nuk i ishte dhënë qasje në provat mbi të cilat ishte bazuar shkarkimi i tij nga detyra.

55. Garancitë e “gjykimit të drejtë” nuk janë domosdoshmërisht të njëjta në procedurat penale siç janë në procedurat që bien nën pjesën civile të nenit 6 § 1. Shtetet kanë liri veprimi më të madhe kur merren me çështjet civile. Megjithatë, Gjykata ka treguar më parë se, kur është e përshtatshme, ajo mund të “frymëzohet” – kur shqyrton drejtësinë e procedurave në lidhje me përcaktimin e të drejtave dhe detyrimeve civile (përfshirë procedurat disiplinore) – nga disa parime të përcaktuara në pjesën penale të nenit 6 (shih *López Ribalda dhe të tjerë kundër Spanjës* [GC], nr. 1874/13 dhe 8567/13, § 152, 17 Tetor 2019; *Peleki kundër Greqisë*, nr. 69291/12, §§ 55 dhe 56, 5 mars 2020; dhe *Cavca kundër Republikës së Moldavisë*, nr. 21766/22, §§ 45, 46 dhe 57, 9 janar 2025). Në këtë drejtim, nënparagrafët (a) dhe (b) të nenit 6 § 3 të Konventës janë të lidhur dhe e drejta për t'u informuar për natyrën dhe shkakun e akuzës duhet të merret në konsideratë, duke pasur parasysh të drejtën e të akuzuarit për të përgatitur mbrojtjen e tij ose të saj (shih, ndër të tjera, *Leka kundër Shqipërisë*, nr. 60569/09, § 64, 5 mars 2024).

56. Procedurat disiplinore (ose, si në rastin konkret, procedurat e rivlerësimit) mund të kenë pasoja të rënda për jetën dhe karrierën e një individi, veçanërisht kur rezultojnë në shkarkim nga detyra – një rezultat i rëndë që mbart stigmë të konsiderueshme (shih *Thanza kundër Shqipërisë*, nr. 41047/19, § 121, 4 korrik 2023, me referenca të mëtejshme). Mënyra se si zhvillohen procedurat gjyqësore duhet të jetë e përshtatshme për objektin e mosmarrëveshjes. Kjo konsideratë është edhe më kritike, kur procedura të tilla zhvillohen kundër gjyqtarëve, të cilët duhet të ruajnë respektin e nevojshëm për të kryer detyrat e tyre. Parimi i sundimit të ligjit përfshin garancinë e pandryshueshmërisë gjatë mandatit të një gjyqtari. Kur një shtet ndërmerr

procedura të tilla, besimi i publikut në funksionimin dhe pavarësinë e gjyqësorit është në rrezik. Në një shtet demokratik, një besim i tillë është thelbësor për vetë ekzistencën e shtetit të së drejtës (*ibid.*).

57. Edhe pse neni 6 § 3 nuk zbatohet në rastin e kërkuarit (shih *Xhoxhaj*, cituar më sipër, § 246), sipas pjesës civile të nenit 6 § 1 në lidhje me “të drejtat dhe detyrimet e tij civile”, atij duhet t’i jepej një mundësi e përshtatshme për të kundërshtuar gjetjet dhe për të mbrojtur çështjen e tij në një mënyrë efektive (shih *Thanza*, § 97, dhe *Xhoxhaj*, §§ 326 dhe 328, të dy cituar më sipër).

a) Parime të përgjithshme në lidhje me bërjen publike të provave që lidhen me sigurinë kombëtare

58. Koncepti i një gjykimi të drejtë në nenin 6 § 1 të Konventës përfshin të drejtën për procedura kundërshtuese, sipas së cilës palët duhet të kenë mundësinë të bëjnë të ditura çdo provë të nevojshme që pretendimet e tyre të kenë sukses, por edhe të kenë dijeni (dhe të komentojnë) mbi të gjitha provat e paraqitura ose vërejtjet e paraqitura, me qëllim që të kenë ndikim në vendimin e gjykatës (shih *Vegotex International S.A. kundër Belgjikës* [DHM], nr. 49812/09, § 134, 3 nëntor 2022). Palët në procedurë duhet të kenë mundësinë të njihen me provat e paraqitura ose të marra nga gjykata, si dhe mundësinë për të komentuar mbi përmbajtjen dhe vërtetësinë e tyre (shih *Vorotnikova kundër Letonisë*, nr. 68188/13, § 22, 4 shkurt 2021; *Colloredo Mannsfeld kundër Republikës Çeke*, nr. 15275/11 dhe 76058/12, § 33, 15 dhjetor 2016; dhe *Krčmář dhe të tjerë kundër Republikës Çeke*, nr. 35376/97, § 42, 3 mars 2000).

59. Mund të ketë interesa konkurrues – të tillë si siguria kombëtare ose nevoja për të mbrojtur dëshmitarët në rrezik hakmarrjeje ose për të mbajtur sekret metodat e hetimit të krimit nga policia – të cilat duhet të peshohen kundrejt të drejtave të palës në procedurë. Megjithatë, vetëm masat që kufizojnë ato të drejta, që nuk ndikojnë në vetë thelbin e këtyre të drejtave, janë të lejueshme sipas nenit 6 § 1. Që të jetë ky rasti, çdo vështirësi që i shkaktohet palës nga një kufizim i të drejtave të saj duhet të balancohet në mënyrë të mjaftueshme nga procedurat e ndjekura nga autoritetet gjyqësore (shih *Regner kundër Republikës Çeke* [DHM], nr. 35289/11, §§ 148 dhe 151, 19 shtator 2017, dhe *Thanza*, i cituar më sipër, § 112).

60. Lidhur me provat e mbajtura të pazbuluara për arsye të interesit publik, Gjykata duhet të shqyrtojë procedurën e vendimmarrjes për të siguruar që, për aq sa është e mundur, ajo të jetë në përputhje me kërkesat për të siguruar procedurat kundërshtare dhe barazinë e armëve dhe të ketë përfshirë mbrojtje të mjaftueshme për të mbrojtur interesat e personit në fjalë (*ibid.* shih, gjithashtu, *Corneschi kundër Rumanisë*, nr. 21609/16, §§ 86–89, 11 janar 2022).

61. Brenda këtij konteksti, është, gjithashtu, e rëndësishme të merren në konsideratë llojet e ndryshme të ndërhyrjes në të drejtat e tjera të Konventës, që mund të rrezikohen në procedurat gjyqësore (shih, brenda kontekstit të mbrojtjeve procedurale sipas nenit 8 të Konventës, *Pişkin kundër Turqisë*, nr. 33399/18, §§ 214 dhe 227, 15 dhjetor 2020; *Starkevič kundër Lituanisë*, nr. 7512/18, § 92, 29 mars 2022; dhe *Mirzoyan kundër Republikës Çeke*, nr. 15117/21 dhe 15689/21, §§ 74–75 dhe 81–83, 16 maj 2024).

b) Zbatimi i parimeve në çështjen konkrete

62. Procedurat e rivlerësimit në lidhje me kërkuarin u përqendruan vetëm në komponentin e dytë të procesit të rivlerësimit (vlerësimi i kontaktit të tij me persona të përfshirë në krimin e organizuar) dhe shkarkimi i kërkuarit nga detyra u bazua në atë vlerësim.

63. Elementet kryesore faktike dhe ligjore të atij vlerësimi lidheshin me një person, A.I. – dhe me akuzat serioze se kërkuari ishte përfshirë në aktivitete korruptive (dhe korruptuese) në dobi të A.I. Është e qartë se gjetjet e KPA-së, në lidhje me këto aktivitete, ishin thelbësore në rastin e kërkuarit dhe vendimtare në mbështetjen e shkarkimit të tij nga detyra.

64. KPK-ja dhe KPA-ja morën dokumente nga të paktën një shtet i huaj: ONM, DSIK dhe autoritete të tjera kombëtare (shih paragrafët 9, 10, 12 dhe 14 më sipër). Këto dokumente përmbanin elementet faktike të mbajtura kundër kërkuarit dhe/ose i mbështesnin ato në aspektin

e provave. Këto dokumente mbështetëse lidheshin me raportin e DSIK-së drejtuar KPK-së, dhe me parashtrimin e ONM-së drejtuar KPK-së. Të paktën disa dokumente kishin të bënin me pretendimet e lartpërmendura në lidhje me A.I.

65. Çështja se çfarë informacioni saktësisht u mor nga organet e rivlerësimit (dhe nuk iu zbulua kërkuesit), ose nëse ata kishin qasje në versionin e paredaktuar të raportit të DSIK-së, janë çështje mosmarrëveshjeje midis palëve. Sidoqoftë, organet e rivlerësimit vendosën që, edhe pse siguria kombëtare dhe faktorë të tjerë i penguan ata të zbulonin disa informacione të kërkuesit, provat në dispozicion të tyre ishin të mjaftueshme për të justifikuar shkarkimin e tij nga detyra.

66. Për këtë arsye, Gjykata do të zbatojë parimet e përgjithshme të përmbledhura më sipër, për atë që ato janë relevante për rrethanat e çështjes para saj. Gjykata, së pari do të shqyrtojë ankesat që lidhen me gjetjet në lidhje me korrupsionin e pretenduar (shih paragrafët 69–87 më poshtë). Meqenëse nuk është e qartë nëse elementet e tjera të vërejtur nga KPA-ja, në lidhje me kontaktin me A.I. përbënin një bazë të veçantë për shkarkimin e kërkuesit nga detyra, apo nëse këto elemente shërbyen thjesht për të vërtetuar gjetjet në lidhje me çështjen e ekstradimit të A.I., Gjykata do t'i vlerësojë ato, gjithashtu, në lidhje me shkeljen e pretenduar të së drejtës së kërkuesit për gjykim të drejtë dhe ndikimin në rregullsinë e përgjithshme të procedurave (shih paragrafët 89–93 më poshtë).

67. Çështja kryesore në rastin konkret është nëse kërkuesit iu dha mundësia për të marrë dijeni të mjaftueshme, të paktën, për elementet thelbësore faktike të përdorura kundër tij (krahaso *Peleki*, cituar më sipër, § 69).

i. Pretendimi për korrupsion dhe pengimi i drejtësisë në vitet 2014 dhe 2015

68. Gjykata do të shqyrtojë natyrën dhe fushëveprimin e kufizimeve të të drejtave procedurale të kërkuesit, nëse këto kufizime ishin të nevojshme dhe nëse autoritetet vendëse morën masa kundërbalancuese (shih *Corneschi*, të cituar më sipër §§ 92–97).

α) Limitime ndaj/kufizime për të drejtat procedurale të kërkuesit

69. Kërkuesit iu dha një version i redaktuar i raportit të DSIK-së (shih paragrafin 9 më sipër). Ky version i redaktuar i referohej “aktivitetet e tij të paligjshme, siç demonstrohen në formën e korrupsionit pasiv [nga ana e] një gjyqtari gjatë ushtrimit të detyrës së tij dhe ndikimit të paligjshëm mbi persona [të tjerë] që ushtrojnë funksione publike”. Kërkuesit nuk iu dha qasje në dokumentet që shoqëronin atë raport (shih paragrafët 10 dhe 12 më sipër).

70. Kërkuesit iu dha, gjithashtu, parashtrimi i ONM-së drejtuar KPK-së (shih paragrafin 13 më sipër). ONM-ja pretendonte se ai ishte përfshirë në kontakt të papërshtatshëm (si të drejtpërdrejtë ashtu edhe të tërthortë) me një person ose persona në emër të A.I. Më konkretisht, “në gjysmën e parë të vitit 2015” kërkuesi dyshohet se ishte përpjekur të ndërhynte në emër të A.I. për të ndikuar në rezultatin e çështjes së ekstradimit të këtij të fundit; si rezultat i mundshëm i kësaj ndërhyrjeje, kërkesa për ekstradim ishte refuzuar. ONM-ja iu referua “burimeve konfidenciale të qeverisë së huaj, të sigurta dhe të besueshme”, të paspecifikuara dhe “provave të forta” të paspecifikuara. Këto prova iu dorëzuan organeve të rivlerësimit, por nuk iu paraqitën kërkuesit (shih paragrafët 14 dhe 21 më sipër).

71. Raporti i hetimit të KPK-së pretendonte – duke iu referuar dosjes së ekstradimit, gjetjes së ONM-së, raportit të DSIK-së dhe dokumenteve të paspecifikuara të marra nga KPK-ja – se kërkuesi “mund të kishte ushtruar me sukses ndikimin e tij në atë rast” dhe kishte ndihmuar A.I. duke u angazhuar në veprime të paligjshme (në formën e marrjes së ryshfetit) gjatë ushtrimit të detyrës së tij dhe duke ushtruar ndikim të paligjshëm mbi persona të paspecifikuara që ushtronin funksione publike (shih paragrafin 21 më sipër). Gjithashtu, ky raport tregonte se ai kishte qenë anëtar i panelit që kishte shqyrtuar një kërkesë të paraqitur në korrik 2014 për zgjatjen e paraburgimit të A.I.

72. KPK-ja dhe më pas KPA-së e shkarkuan kërkuesin nga detyra mbështetur në gjetjet e lartpërmendura dhe materialit të pabërë publik të përdorur si provë.

73. Gjykata vëren se kërkuesi gjykoi në disa grupe procedurash në lidhje me kërkesën për ekstradimin e A.I.; për rrjedhojë në vitin 2014 ai duhet të ketë qenë në dijeni të akuzave në lidhje me përfshirjen e atij personi në “krimin e organizuar”, sipas interpretimit të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar.

74. Mbetet çështja se KPK-ja dhe KPA-ja nuk e informuan mjaftueshëm kërkuesin për elementet thelbësore faktike të përdorura kundër tij. Veçanërisht, ndërsa konstatimi i ONM-së sugjeroi se dyshohet se kishin ndodhur aktivitete korruptive dhe ishte ushtruar ndikim i padrejtë në “gjysmën e parë të vitit 2015”, nuk rezulton se kjo periudhë është paraqitur në procedurat pasuese para KPK-së dhe KPA-së; përkundrazi, fokusi u vu në procedurat që kishin të bënin me ndalimin e A.I. në vitin 2014 dhe (siç u nënvizua nga KPA-ja) në funksionin zyrtar të kërkuesit në ato procedura, si dhe në aktivitetet e tij të dyshuara të paligjshme në lidhje me to. Organet e rivlerësimit mbajtën një qëndrim të paqartë në lidhje me numrin aktual dhe funksionet e personave që dyshohet se ishin shënjestruar (ndikuar) nga aktivitetet e kërkuesit ose ishin përfshirë në to me kërkuesin. Gjithashtu, këto organe as nuk përcaktuan vazhdimisht thelbin e këtyre aktiviteteve, përtej referimit të natyrës pasive të korrupsionit.

75. Kërkuesi nuk u informua për elementet më themelore faktike që qëndronin në themel të akuzave serioze kundër tij, dhe as nuk iu dha akses në ndonjë nga dokumentet shtesë të marra dhe të shqyrtuara nga organet e rivlerësimit (të cilat, siç u nënvizua nga KPA-ja, me sa duket i mbështetën ato akuza). Rezultati i këtyre procedurave kishte të bënte me të drejtën e kërkuesit për respektimin e jetës së tij private (shih paragrafin 61 më sipër dhe paragrafin 105 më poshtë). Ai ishte dukshëm i kufizuar në aftësinë e tij për të ngritur një mbrojtje të qëndrueshme dhe për të kundërshtuar besueshmërinë ose bazën e akuzave (duke përfshirë identitetin e personave ndaj të cilëve dyshohet se ai donte të kishte ndikim dhe rrethanat përkatëse).

76. Gjykata tani duhet të përcaktojë nëse këto kufizime ishin të nevojshme dhe nëse në rastin e verifikimit u zbatuan masat kundërbalancuese.

β) Nëse kufizimet në të drejtat procedurale të kërkuesit ishin të justifikuar/të nevojshme

77. Procesi i verifikimit kalimtar në sistemin e drejtësisë në Shqipëri dhe shkarkimi mbi këtë bazë i një gjyqtari nga detyra e tij ose e saj mund të konsiderohet se ndjek, ndër të tjera, interesat e sigurisë kombëtare (shih *Xhoxhaj*, cituar më sipër, § 393). Sigurimi i integritetit të gjyqësorit, veçanërisht në nivelin e tij më të lartë, është një interes i rëndësishëm shtetëror. Gjithashtu, A.I. ishte hetuar dhe ndjekur penalisht më parë për akuza që lidhen me krimin e organizuar dhe trafikimin e drogës (shih paragrafët 27 dhe 28 më sipër); prandaj mund të pranohet se siguria e burimeve konfidenciale mund të ketë qenë në rrezik.

78. Në të njëjtën kohë, arsyetimi i KPA-së nuk sugjeron që ai ka marrë në konsideratë nëse shqetësime të tilla me interes publik, duke përfshirë mbrojtjen e burimeve (personave) specifike, mund të adresoheshin – ose ishin adresuar tashmë mjaftueshëm për sa i përket raportit të DSIK-së – duke hequr identitetet ose elemente të tjera, që mund të zbulonin identitetin e burimit, ose përmes shqyrtimit në procedurat *ex parte* që përfshijnë, për shembull, forma të veçanta të përfaqësimit (krahaso *Corneschi*, cituar më sipër, §§ 105–08).

79. Në mënyrë të ngjashme – sa i përket referencës së Gjykatës së Apelit për mbrojtjen e metodave të fshehta të hetimit – duke pasur parasysh mungesën e arsytimit të saj, Gjykata nuk është në gjendje të përcaktojë: i. nëse këto metoda ishin përdorur për të marrë informacionin e paraqitur në ndonjë nga ato dokumente që u morën nga organet e rivlerësimit, por që nuk ia zbuluan kërkuesit; ose ii. nëse ishte e pamundur të zbuloheshin provat pa zbuluar domosdoshmërisht metodat hetimore që ishin përdorur. KPA-ja nuk shqyrtoi nëse zbulimi i pjesshëm dhe/ose i redaktuar i dokumenteve ose ofrimi i përmbledhjeve të këtyre dokumenteve mund t'i kishte dhënë kërkuesit akses në elementet përkatëse faktike (thelbin e akuzave kundër tij), duke ruajtur njëkohësisht materialin e mbrojtur (krahaso *UAB BRAITIN kundër Lituanisë*, nr. 13863/19, § 65, 13 qershor 2023).

80. Së fundmi, një qeveri e huaj i dha dokumente ONM-së me kushtin e dukshëm që zbulimi i tyre duhet të kufizohej vetëm në panelet e KPK-së dhe KPA-së që shqyrtonin çështjen e

kërkuesit. KPA-ja e vlerësoi këtë provë si shumë të besueshme, duke pasur parasysh origjinën e saj, por nuk dha ndonjë arsyetim specifik për të mbështetur atë vlerësim. KPK-ja dhe KPA-ja e konsideruan veten të detyruar nga ky kusht përkundrejt kërkuesit, për qëllime të ruajtjes së integritetit të marrëdhënieve partnere me shtetin tjetër. Nuk duket se KPK-ja, KPA-ja, apo ndonjë autoritet tjetër shqiptar kanë kërkuar të negociojnë një përjashtim nga ky kusht (nëse është e nevojshme, me masat mbrojtëse të përmendura më sipër).

γ) Nëse u zbatuan masat kundërbalancuese

81. Gjykata tani do të shqyrtojë pikat e ngritura nga Qeveria, për aq sa ato kishin për qëllim të tregonin se kufizimet mbi të drejtat procedurale të kërkuesit ishin kundërbalancuar në mënyrë adekuate.

82. Së pari, KPA-ja theksoi se ajo dhe KPK-ja kishin pasur akses në të gjitha dokumentet e klasifikuara. Gjykata pranon se aksesit i tyre i plotë dhe i pakufizuar në dokumente të tilla – në veçanti, ato parashtrime mbështetëse nga ONM-ja ose DSIK-ja – ishte i nevojshëm për të justifikuar mbështetjen në ato parashtrime dhe, në përgjithësi, për të siguruar një shqyrtim të plotë dhe të duhur të çështjes. Megjithatë, ky akses, në vetvete, nuk kompensoi mosinformimin e kërkuesit për faktet thelbësore me të cilat lidheshin provat ose të cilat synonin të vërtetonin.

83. Së dyti, Qeveria vuri në dukje se KPK-ja kishte ndërmarrë hetimin e vet – duke përfshirë kryerjen e kërkimeve tek autoritete të ndryshme, në vend që thjesht të pranonte parashtrimet e paraqitura nga ONM-ja dhe DSIK-ja (shih edhe paragrafin 15 më sipër). Për më tepër, provat e zbuluara u konsideruan nga KPK-ja dhe KPA-ja, si të një rëndësie të barabartë me atë të provave të pabëra publike.

84. Nuk është roli i Gjykatës, sipas nenit 6 § 1, të përcaktojë në parim nëse shkarkimi i kërkuesit nga detyra ishte i ligjshëm apo i justifikuar. Pyetja që duhet të marrë përgjigje është nëse procedurat ishin të drejta (shih, si një autoritet i kohëve të fundit, *Yüksel Yalçınkaya kundër Turqisë* [DHM], nr. 15669/20, § 303, 26 shtator 2023). Në rastin aktual, provat e bëra publike përbëheshin nga dosja e çështjes së ekstradimit dhe gjetja e ONM-së. Dosja thjesht përshkruante historinë procedurale të çështjes së ekstradimit dhe nuk dukej se vërtetonte ose mbështeste drejtpërdrejt akuzat për korrupsion kundër kërkuesit. Gjetja e ONM-së bazohej në prova që nuk ishin bërë publike. KPA-ja deklaroi se ky konstatim përbënte prova që do të ishte e vështirë për çdo organ gjyqësor ta kundërshtonte, për shkak të burimit të tyre (domethënë, për shkak të natyrës, saktësisë, besueshmërisë, integritetit, paanshmërisë dhe nivelit të profesionalizmit – të kombinuara me metodën shumë specifike të mbledhjes së informacionit, për të cilën nuk u dhanë detaje specifike). Konstatimit të ONM-së iu dha “peshë e veçantë provuese” (shih paragrafin 26 më sipër).

85. Duke qenë se i mungojnë të gjitha informacionet në lidhje me elementet thelbësore faktike dhe në lidhje me provat e pazbuluara, Gjykata nuk mund të përcaktojë se çfarë shkalle shqyrtimi ka aplikuar KPA-ja në verifikimin e vërtetësisë, besueshmërisë dhe bazueshmërisë së akuzave të paraqitura në organet e rivlerësimit nga ONM-ja dhe autoritetet e huaja/kombëtare (krahaso *Kurkut dhe të tjerë kundër Turqisë*, nr. 58901/19 dhe 6 të tjerë, §§ 106–07, 25 qershor 2024, dhe *Corneschi*, cituar më sipër, § 112), ose nëse këto prova janë vlerësuar në mënyrë të barabartë me provat e zbuluara. Nuk është provuar bindshëm se vlerësimi i të gjitha provave përbën një faktor të mjaftueshëm kundërbalancues për refuzimin për të informuar kërkuesin për elementet thelbësore faktike të akuzave në rastin konkret.

86. Parashtrimet e mbetura – përkatësisht, se kërkuesi ishte ftuar t’u përgjigjej pyetjeve gjatë hetimit dhe ishte informuar për burimin e tyre (ONM, DSIK), dhe se ai mund të kishte kundërshtuar elementet e vërejtura në raportin e hetimit të KPK-së – nuk përbënin masa të mjaftueshme kundërbalancuese në këtë drejtim, duke pasur parasysh mungesën e çfarëdo mundësie për kërkuesin për të ngritur një mbrojtje kuptimplotë kundër këtyre akuzave.

δ) Përfundimi në lidhje me pretendimin për korrupsion

87. Gjykata vëren rëndësinë e veprimeve që i ngarkohen kërkuesit, një gjyqtar i lartë, në parashtrimet nga disa agjenci kombëtare dhe të huaja. Në të njëjtën kohë, duke pasur parasysh

natyrën dhe objektin e procedurave në fjalë (shih paragrafin 56 më sipër), qasja e organeve të verifikimit ndaj vlerësimit të së kaluarës ngre shqetësime serioze në lidhje me parimin e procedurës kundërshtuese dhe, në përgjithësi, me kërkesat e një gjykimi të drejtë sipas aspektit civil të nenit 6 § 1 të Konventës.

ii) Elemente të tjera të “kontaktit të papërshtatshëm” me A.I. dhe mosdeklarimi i tyre nga kërkuesi

88. KPA-ja, gjithashtu, iu referua ndërveprimit personal të kërkuesit me A.I. dhe rrethanave në lidhje me përdorimin e automjetit të A.S.

89. Lidhur me këtë element të parë, Gjykata vëren se, për qëllimet e procesit të rivlerësimit, të pasurit e “kontaktit të papërshtatshëm” me një person të përfshirë në krimin e organizuar – ose mosdeklarimi i një kontakti të tillë – mund të përbëjë arsye të mjaftueshme për shkarkim nga detyra. KPK-ja deklaroi se kërkuesi dhe A.I. kishin ndërvepruar “në një mënyrë jo të rastësishme”. KPA-ja pohoi se kërkuesi ishte “njohur me” A.I. dhe mbështeti qëndrimin e ONM-së se ata kishin pasur “kontakt të qëndrueshëm” (shih paragrafin 26 më sipër).

90. Gjykata vëren se asnjë element tjetër faktik nuk iu paraqit kërkuesit në mënyrë që të mbështeste pohimin se – me sa duket, para gjykimit të tij dhe përfshirjes së supozuar në aktivitete korruptive në dobi të A.I. – ai ishte njohur personalisht me A.I. – “një person i përfshirë në krimin e organizuar”. Organet e rivlerësimit nuk i paraqitën kërkuesit asnjë provë që mbështeste këtë pohim – për shembull, prova në lidhje me datat, vendet ose kontekstin. Ndërsa formulimi i vendimeve të organeve të rivlerësimit sugjeron se ato prova u morën dhe u mbajtën në konsideratë, ato vendime nuk përmbanin asnjë përmbledhje të këtyre provave. Pavarësisht qëndrimit të KPA-së, vihet re se teksti i konstatimit të ONM-së nuk përmbante asgjë në këtë drejtim. Prandaj, Gjykata gjykon se edhe të drejtat procedurale të kërkuesit nën këtë kategori ishin kufizuar ndjeshëm dhe se nuk u zbatuan masa kundërbalancuese.

91. Gjithashtu, Gjykata vlerëson se kërkuesit i është ngarkuar një barrë e tepërt, nëse jo e pamundur, për të hedhur poshtë një pohim të paqartë se ai kishte qenë i njohur me A.I. (krahaso *Thanza*, cituar më sipër, § 115). Kërkuesi nuk ishte në gjendje të kundërshtonte as atë pohim dhe as klasifikimin e tij ligjor sipas Ligjit të Rivlerësimit, ose të përmendte ndonjë rrethanë lehtësuese në lidhje me “njohjen” personale të pretenduar (shih paragrafin 33 më sipër).

92. Përveç kësaj, Gjykata vlerëson se pohimi i KPA-së dukej se bazohej deri diku në qëndrimin e kërkuesit (gjatë procedurave të rivlerësimit), në lidhje me faktin nëse ai kishte qenë i njohur apo jo me A.I. KPA-ja e konsideroi atë qëndrim si të paqartë dhe nxori një përfundim të kundërt prej tij. Në vitin 2017, kërkuesi plotësoi formularin standard të deklarimit për figurën për qëllimet e procesit të rivlerësimit dhe, në thelb, mohoi të kishte pasur kontakt të papërshtatshëm me ndonjë person të përfshirë në krimin e organizuar. Kur ia kaloi barrën e provës kërkuesit, në lidhje me pretendimet se ai kishte pasur një njohje personale me A.I. dhe se nuk e kishte deklaruar këtë gjë, KPK nuk e informoi kërkuesin për asnjë bazë faktike për këto akuza. KPK-ja nuk i paraqiti kërkuesit as ndonjë provë që i vërtetonte ose i mbështeste ato. Kërkuesi duhet të ketë qenë në dijeni – më së voni pas vendimit të KPK-së në rastin e tij – se qëndrimi i tij i paqartë për këtë çështje mund të përdorej kundër tij (shih edhe paragrafin 17 më sipër). Parashtrimi e tij gjatë apelimit të tij të lartpërmendur në KPA mund të konsiderohet, në thelb, si mohim i kontaktit të qëllimshëm me A.I. (shih paragrafin 24 më sipër).

93. Duke pasur parasysh elementet e mësipërme, Gjykata vlerëson se qasja e organeve të rivlerësimit ndaj këtij aspekti të çështjes ngre shqetësime serioze, në lidhje me përmbushjen e kërkesave për një gjykim të drejtë në rrethanat e çështjes.

94. Së fundmi, sa i përket përdorimit të automjetit të A.S., nuk rezulton se A.S. është konsideruar si “person i përfshirë në krim të organizuar”, ose se ndërveprimet e kërkuesit me të, në vetvete, përbënin “kontakt të papërshtatshëm”. Megjithatë, kërkuesi u informua, se: i. ai dhe/ose gruaja e tij kishin përdorur automjetin e A.S. midis viteve 2010 dhe 2012 dhe ishin të listuar në policat e sigurimit për atë periudhë si përdorues të atij automjeti (shih paragrafin 20

më sipër); ii. A.S. kishte qenë shoferi personal i A.I.; iii. kërkuesi duhej ta ketë ditur këtë; dhe iv. kështu, kërkuesi kishte pasur “kontakt të papërshtatshëm” me A.I.

95. Nuk rezulton se kërkuesit i është mohuar ndonjë element tjetër faktik për këtë çështje. Kështu, duket se “kontakti” i tij me A.I., si “një person i përfshirë në krimin e organizuar” (dhe natyra “e papërshtatshme” e atij kontakti sipas interpretimit të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar) u nënkuptua, të paktën pjesërisht, nga një fakt i padiskutueshëm – domethënë, përdorimi i automjetit të A.S. (shih paragrafin 90 më sipër). Kështu, kërkuesi u përball, në fazën e KPK-së të procedurave, me një përfundim të kundërt (shih edhe paragrafin 92 më sipër). Ky përfundim u bazua në një supozim fakti (konkretisht, në lidhje me dijeninë e tij të supozuar për A.S. që vepronte si shofer personal i A.I.), dhe ky fakt u trajtua si një “fakt i njohur përgjithësisht”, që nuk kërkon prova të mëtejshme. Duke mbajtur në konsideratë këtë element, ishte detyrë e organeve të rivlerësimit të tregonin kujdes të veçantë për të siguruar që e drejta e kërkuesit për gjykim të drejtë sipas pjesës civile të nenit 6 § 1 të Konventës të mbrohej mjaftueshëm.

96. Nga ana tjetër, për sa i përket një gjykimi penal, neni 6 § 2 vendos kërkesa në lidhje me barrën e provës dhe prezumimet ligjore të faktit dhe ligjit (shih *Busuttil kundër Maltës*, nr. 48431/18, §§ 46–48, 3 qershor 2021). Teksa Konventa nuk i trajton prezumime të tilla me indiferencë, ato nuk janë të ndaluara në parim, me kusht që shtetet të mbeten brenda kufijve të arsyeshëm, duke i kushtuar vëmendje rëndësisë së asaj që është në rrezik dhe duke ruajtur të drejtat e mbrojtjes. Mjetet e përdorura duhet të jenë në përpjesëtim të arsyeshëm me qëllimin legjitim që kërkohet të arrihet (*ibid.*, § 47; shih, gjithashtu, *mutatis mutandis*, *Telbis dhe Viziteu kundër Rumanisë*, nr. 47911/15, §§ 76 dhe 78, 26 qershor 2018).

97. Duke iu kthyer çështjes aktuale, së pari nuk duket se KPA-ja e ka trajtuar në mënyrë të qartë arsyetimin e KPK-së se fakti që A.S. ishte shoferi i A.I. ishte një fakt “i njohur përgjithësisht”, sipas interpretimit të Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar (shih paragrafët 21 dhe 35 më sipër). Sidoqoftë, në vendimin e saj, KPA-ja deklaroi se ky fakt ishte mbështetur nga të dhënat që kishin të bënin me “procedurat penale kundër A.I.” (krahaso *UAB BRAITIN*, cituar më sipër, §§ 24 dhe 67). Megjithatë, Gjykata vëren se kërkuesit nuk iu dha mundësia të kundërshtonte atë linjë arsyetimi (shtesë ose alternative). Nuk u specifikua se për çfarë bëhej fjalë në atë dosje, çfarë ajo përcaktoi për sa i përket marrëdhënies së A.S. me A.I., ose pse mund të pritej në mënyrë të arsyeshme që kërkuesi të kishte pasur qasje në një material të tillë.

98. Së dyti, neni 6 i Konventës kërkon që gjykatat vendëse të deklarojnë në mënyrë të mjaftueshme arsyet mbi të cilat bazohen vendimet e tyre (shih *Ramos Nunes de Carvalho e Sá kundër Portugalisë* [DHM], nr. 55391/13 dhe 2 të tjera, § 185, 6 nëntor 2018). Ky detyrim supozon që një palë në procedurat gjyqësore mund të presë një përgjigje specifike dhe të shprehur për ato parashtrime që janë vendimtare për rezultatin e procedurave në fjalë (*ibid.*). Nuk është roli i Gjykatës sipas nenit 6 të rivlerësojë nëse besueshmëria e deklaramit të kërkuesit – se ai ose gruaja e tij e përdorën makinën e A.S. vetëm në raste të jashtëzakonshme – ishte vërtet e dëmtuar nga fakti se ata ishin të listuar në policën e sigurimit të makinës për dy vjet rresht. Megjithatë, ajo që është e rëndësishme është se, pavarësisht argumenteve të kërkuesit, Gjykata e Lartë nuk paraqiti arsye bindëse për të konsideruar se kërkuesi duhet të kishte qenë në dijeni se i afërmi i tij i kishte ofruar shërbimet e drejtimit të automjetit një personi (A.I.), i cili do të klasifikohet si “person i përfshirë në krimin e organizuar”, sipas Ligjit për Rivlerësimin Kalimtar.

99. Në këtë mënyrë, është e diskutueshme nëse qasja e KPA-së ndaj çështjeve që kanë të bëjnë me përdorimin e automjetit të A.S. përputhej me kërkesat e një gjykimi të drejtë, duke pasur parasysh rrethanat e çështjes. Sidoqoftë, Gjykata nuk është e bindur se aspektet e lartpërmendura të çështjes u trajtuan në një mënyrë të tillë që të zbutnin ose të kompensojnë pengesat për mbrojtjen.

iii. Përfundim i përgjithshëm

100. Duke marrë në konsideratë gjetjet e lartpërmendura në mënyrë kumulative, Gjykata arrin në përfundimin se kërkuesi, pjesërisht, nuk ishte informuar mjaftueshëm për akuzat kundër

tij, dhe pjesërisht nuk iu dha një mundësi e mjaftueshme për t'i kundërshtuar ato dhe për të mbrojtur çështjen e tij në një mënyrë efektive. Qasja e organeve të rivlerësimit ndaj vlerësimit të komponentit të dytë të procesit të rivlerësimit (i cili rezultoi në gjetje të gjera që konsideroheshin të mjaftueshme për të justifikuar shkarkimin e tij nga detyra) ndikoi në vetë thelbin e të drejtave procedurale të kërkuarit dhe nuk përmbushi kërkesën e rregullsisë të nenit 6 § 1 të Konventës në rastin aktual.

101. Për këtë arsye, nuk është e nevojshme të shqyrtohen argumentet e mbetura të kërkuarit (përfshirë ato që lidhen me aspektet e tjera të çështjes së tij të rivlerësimit).

102. Për këtë arsye, është shkelur neni 6 § 1 të Konventës.

103. Kërkuari u ankua, gjithashtu, se ishte shkelur neni 8 i Konventës, për shkak të shkarkimit të tij nga detyra, duke pasur parasysh gjetjet dhe përfundimet e organeve të rivlerësimit dhe shkeljet serioze procedurale në rastin e tij.

104. Qeveria argumentoi se ankesa ishte haptazi e pabazuar.

105. Duke pasur parasysh faktet e çështjes dhe parashtrimet e palëve, dhe mbështetur në të gjithë materialin në zotërim të saj, si dhe gjetjet e mbivendosura sipas nenit 6 § 1 të Konventës, Gjykata vlerëson se ankesa në lidhje me ndërhyrjen e pretenduar në të drejtën e kërkuarit për respektimin e jetës së tij private është e pranueshme. Megjithatë, duke pasur parasysh natyrën dhe fushëveprimin e kësaj ankese dhe gjetjet e Gjykatës sipas nenit 6 § 1 në rastin aktual, nuk ka nevojë të jepet një vendim i veçantë për të (shih, *mutatis mutandis*, Ömer Güner kundër Turqisë, nr. 28338/07, § 44, 4 shtator 2018).

III. ZBATIMI I NENEVE 46 DHE 41 TË KONVENTËS

A. Neni 46 i Konventës

106. Neni 46 i Konventës parashikon:

“1. Palët e Larta Kontraktuese marrin përsipër të respektojnë vendimin e formës së prerë të Gjykatës në çdo çështje ku ato janë palë.

2. Vendimi i formës së prerë i Gjykatës i përcillet Komitetit të Ministrave, i cili mbikëqyr ekzekutimin e tij.”

107. Kërkuari i kërkoi Gjykatës që t'i kërkojë Qeverisë së paditur të miratojë masa individuale dhe argumentoi se e vetmja zgjidhje e përshtatshme do të ishte rikthimi i tij në detyrë si gjyqtar i Gjykatës së Lartë. Meqenëse kishte mangësi strukturore në procesin e rivlerësimit, një rihapje e çështjes së rivlerësimit nuk do të ofronte zgjidhje të përshtatshme. Sistemi vendës nuk ofronte garanci të përshtatshme kundër abuzimit dhe keqpërdorimit të masave disiplinore në dëm të pavarësisë gjyqësore. Nuk kishte arsye për të supozuar se çështja e tij do të rigjykohej në përputhje me Konventën. Rasti aktual zbuloi, gjithashtu, një problem sistematik që kërkonte masa me karakter të përgjithshëm.

108. Qeveria nuk u pajtua.

109. Gjykata shqyrtoi, për herë të dytë, një ankesë sipas nenit 6 § 1 të Konventës, në lidhje me vlerësimin e figurës gjatë procesit të rivlerësimit në Shqipëri (shih, gjithashtu, *Thanza*, cituar më sipër, §§ 123 dhe 170) dhe ka konstatuar një shkelje të atij neni, për shkak të disa mangësive që rrjedhin në lidhje me faktet specifike të çështjes aktuale. Duke pasur parasysh parimet e përgjithshme në lidhje me detyrimet e shtetit të paditur, sipas nenit 46 (*ibid.*, § 169), dhe duke pasur parasysh juridiksionin e tij dhe natyrën dhe fushëveprimin e shkeljes së konstatuar, Gjykata refuzon kërkesën e kërkuarit që Gjykata t'i kërkojë Qeverisë ta rikthejë atë në detyrë dhe nuk e konsideron të përshtatshme të caktojë përjashtimisht ndonjë masë të përgjithshme.

B. Neni 41 i Konventës

110. Neni 41 i Konventës parashikon:

“Kur Gjykata konstaton se ka pasur një shkelje të Konventës ose të protokolleve të saj dhe, nëse e drejta e brendshme e Palës së Lartë Kontraktuese lejon të bëhet vetëm një ndreqje e pjeshme, Gjykata, kur është e nevojshme, i akordon shpërblim të drejtë palës së dëmtuar.”

1. Dëmshpërblimi

111. Kërkuari kërkoi 150,000 euro për dëmin jopasuror.

112. Qeveria e kundërshtoi kërkesën.

113. Gjykata ka konstatuar shkelje të së drejtës së kërkuesit për gjykim të drejtë sipas nenit 6 § 1 të Konventës. Ajo vlerëson se ky konstatim përbën në vetvete një shpërblim të drejtë të mjaftueshëm në lidhje me dëmet jopasurore në rastin aktual (shih *Thanza*, cituar më sipër, § 174).

2. Kostot dhe shpenzimet

114. Kërkuesi kërkoi 12,896 euro për tarifat e avokatëve të tij të bëra para Gjykatës dhe 2,600 euro për përkthimin nga shqipja në anglisht të dokumenteve mbështetëse të paraqitura në Gjykatë në vitin 2019.

115. Qeveria i kundërshtoi pretendimet.

116. Një kërkues ka të drejtë për rimbursim të kostove dhe shpenzimeve vetëm për atë që është provuar se këto janë bërë në të vërtetë dhe domosdoshmërisht dhe janë të arsyeshme për sa i përket aspektit të sasisë. Duke pasur parasysh dokumentet në zotërim të saj dhe jurisprudencën e saj (shih *Thanza*, cituar më sipër, § 177), Gjykata akordon 6,500 euro për kostot dhe shpenzimet sipas të gjithë zërave, plus çdo taksë që mund t'i ngarkohet kërkuesit.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, NË MËNYRË UNANIME:

1. *I shpall* të pranueshme ankesat në lidhje me të drejtat e kërkuesit për gjykim të drejtë dhe për respektimin e jetës private;

2. *Gjykon* se është shkelur neni 6 § 1 i Konventës;

3. *Gjykon* se nuk është e nevojshme të shqyrtohet ankesa sipas nenit 8 të Konventës;

4. *Gjykon* se konstatimi i një shkeljeje përbën në vetvete një shpërblim të drejtë të mjaftueshëm për çdo dëm jopasurur të pësuar nga kërkuesi;

5. *Gjykon*:

a) se Shteti i paditur duhet t'i paguajë kërkuesit, brenda tre muajve nga data në të cilën vendimi bëhet i formës së prerë në përputhje me nenin 44 § 2 të Konventës, 6,500 euro (gjashtë mijë e pesëqind euro), plus çdo taksë që mund t'i ngarkohet kërkuesit, për kostot dhe shpenzimet, të cilat duhet të konvertohen në monedhën e shtetit të paditur me kursin e zbatueshëm në datën e pagesës;

b) se nga përfundimi i tre muajve të lartpërmendur deri në shlyerje, interesi i thjeshtë do të paguhet mbi shumën e mësipërme me një normë të barabartë me normën margjinale të huadhënies së Bankës Qendrore Evropiane gjatë periudhës së mospagesës, plus tre pikë përqindjeje;

6. *Rrëzon* pjesën tjetër të pretendimit të kërkuesit për shpërblim të drejtë.

Hartuar në anglisht dhe njoftuar me shkrim më 25 nëntor 2025, në mbështetje të rregullit 77 §§ 2 dhe 3 të Rregullores së Gjykatës.

Milan Blaško
SEKRETAR

Ioannis Ktistakis
KRYETAR